

Zůstat v Ježíši

*Ježíš Kristus:
„Zůstaňte ve mně, a já ve vás.“*

HELMUT HAUBEIL

Zůstat v Ježíši

*Ježíš Kristus:
„Zůstaňte ve mně, a já ve vás.“*

HELMUT HAUBEIL

Přeloženo z německého originálu *In Jesus bleiben*,
vydavatel TOP LIFE Wegweiser-Verlag, Wien,
2. vydání, srpen 2014 (ISBN 978-3-900160-99-9)

Pokud není uvedeno jinak, je v citovaných biblických verších
použit Český ekumenický překlad.

© Advent-Orion, Praha 2020

ISBN 978-80-7172-594-7

Kniha byla vydána ve spolupráci s Elisha Ministries, z.s.,
a navazuje na knihu *Kroky k osobnímu oživení*.

ZŮSTAT V JEŽÍŠI

„Zůstaňte ve mně, a já ve vás.“ (J 15,4a)

„**Spojení s Kristem je třeba neustále udržovat.** Spasitel řekl: ‚Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.‘ Zůstat v Kristu znamená neustále přijímat jeho Ducha a cele se odevzdat jeho službě. **Spojení mezi Bohem a člověkem musí být stále živé.** Stejně jako vinná ratolest stále čerpá mizu ze živého kmene, máme se i my pevně držet Ježíše a vírou od něho přijímat sílu a dokonalost jeho povahy.“¹

„To, že zůstáváme v Ježíši, není žádným skutkem, jehož vykonání je podmínkou toho, abychom se mohli radovat z vykoupení. Je spíše naším souhlasem nechat Ježíše všechno dělat pro nás, v nás a skrze nás. Je to jeho dílo, které pro nás koná – je to důsledek a moc jeho zachraňující lásky. Naším úkolem je jen odevzdat se jemu, důvěřovat mu a očekávat, že způsobil to, co zaslíbil.“²

¹ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*. Praha: Advent-Orion, 2007, s. 432, 433.

² Andrew Murray. *40 Days Of Surrender: The Joy of Letting God Lead*. Better Together Publishing, 2015, s. 60 obsahuje rozšiřující myšlenky k tématu knihy Helmuta Haubeila. *Kroky k osobnímu oživení*. Praha: Advent-Orion, 2015. Doporučuji přečíst si ještě jednou tuto brožurku, protože srozumitelným způsobem shrnuje základní principy.

OBSAH

7

KAPITOLA 1

JEŽÍŠŮV NEJVZÁCNĚJŠÍ DAR

*Co Ježíš učí o Duchu svatém?
Znáš tu neodolatelnou Ježíšovu výzvu?
Jakou úlohu hraje Duch svatý?*

23

KAPITOLA 2

ODEVZDAT SE JEŽÍŠI

*Co to znamená, odevzdat se?
Stanu se tak člověkem bez vlastní vůle, nebo se tím naopak
posílím moje sebevědomí? Co nám může bránit v odevzdání se Ježíši?*

37

KAPITOLA 3

JEŽÍŠ V TOBĚ

*Za jakých okolností ve mně žije Ježíš?
Jaký vliv to má na můj život?
Vrcholem všeho dosažitelného je být naplněn veškerou plností Boží.*

57

KAPITOLA 4

POSLUŠNOST SKRZE JEŽÍŠE

*Jak mohu žít v radostné poslušnosti?
Jaké znaky má poslušnost víry?
Proč je poslušnost radostí?*

83

KAPITOLA 5

PŘITAŽLIVÁ VÍRA SKRZE JEŽÍŠE

*Co je podstatou přitažlivé víry?
Jakým způsobem lze dosáhnout jednoty mezi věřícími?*

JEŽÍŠŮV NEJVZÁCNĚJŠÍ DAR

Co Ježíš učí o Duchu svatém?

*Znáš tu neodolatelnou Ježíšovu výzvu?
Jakou úlohu hraje v našem životě Duch svatý?
Proč potřebujeme k proměně našeho charakteru
pomoc zvenčí?*

Vraťme se „k první lásce“. Jedna sestra popsala svoji zkušenost: „*Moje kamarádka a já jsme již potřetí společně studovaly knihy Čtyřicet dní modliteb a Kroky k osobnímu oživení. Než se nám ovšem tyto knihy dostaly do rukou, zdaleka jsme neprožívaly náš duchovní a modlitební život tak naplno jako na počátku naší cesty s Ježíšem. **Toužily jsme však tuto první lásku znovu najít.** Z celého srdce Bohu děkujeme, že se tak stalo. Náš milující Bůh vyslýchá modlitby a působí Duchem svatým na nás a na lidi, za které se modlíme, a to je úžasné.“*

Ježíš je hybnou silou. Jiný člověk se mi svěřil s tím, že se pro něho tyto knihy staly velkým požehnáním. „*Tak jako mnoha ostatním spoluvěřícím se i mně a další sestře z našeho sborového společenství zdálo, že nám v duchovním životě stále něco chybí. Teď ale zažíváme, jak **se Ježíš stává v našich životech hybnou silou,** proměňuje nás svou mocí a krůček za krůčkem nás k sobě přitahuje.“*

NEOBYČEJNÁ JEŽÍŠOVA VÝZVA: PROSTE O DUCHA SVATÉHO

V Bibli je jeden důležitý text, ve kterém nás Ježíš důrazně vybízí k tomu, abychom prosili o Ducha svatého. Neznám žádné jiné místo v Bibli, kde by nám Ježíš kladl něco na srdce s takovou láskyplnou naléhavostí. Toto místo se nachází v L 11. kapitole, kde Ježíš učí své učedníky modlit se. Stále zde zdůrazňuje, že máme prosit o Ducha svatého (L 11,9–13).

*„A tak vám pravím: **Proste**, a bude vám dáno; **hledejte**, a naleznete; **tlučte**, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo **prosí**, dostává, a kdo **hledá**, nalézá, a kdo **tluče**, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho **prosí** o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho **prosí** o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho **prosí!**“*

Ježíš v těchto několika větách použil sloveso „prosít“ pětkrát. Poté svoji výzvu dvakrát zesiluje použitím slovesa „hledat“, které vyjadřuje aktivní zapojení, a pokračuje dvojnásobným použitím slovesa „tlouci“, které si znovu žádá aktivní jednání.

Nedává nám tím snad jasně najevo, že můžeme být naplněni Duchem svatým jen tehdy, když pro to něco uděláme? U posledního slovesa „prosít“ je v řečtině použit jeho průběhový tvar. To znamená, že se nejedná pouze o jednorázový čin, ale o opakující se jednání. Ježíš hovoří nejenom o naléhavosti prosby, ale také o stále probíhajících prosbách, které od nás očekává. Touto výzvou chce probudit naši touhu po Duchu svatém a naznačit, že nám něco podstatného chybí, jestliže o něj ustavičně neprosíme. Upozorňuje nás zde jasně na to, že Ducha svatého bezpodmínečně potřebujeme. Přeje si, abychom tak mohli prožívat stálé bohaté požehnání skrze Ducha svatého.

Modlitba je jedinečný, vzácný a cenný dar, který je jasným důkazem Ježíšovy lásky. Zcela jistě si uvědomujeme, že bude dán jen těm, kteří po něm budou dychtit a budou schopni ho docenit. Zvykl jsem si denně prosit o to, abych toužil po Duchu svatém, jak je psáno v J 7,37: *„Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!“³*

³ Je velice užitečné dovolávat se v modlitbě Božích zaslíbení. Toto téma je blíže rozvedeno v 5. kapitole knihy H. Haubeila *Kroky k osobnímu oživení*.

Duch svatý je zdrojem naplněného života

Proč Ježíš podle svých slov přišel na tuto zemi? Říká: „*Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti*“ (J 10,10). Ježíš si přeje, abychom takovým životem žili už tady na zemi a po jeho druhém příchodu pak pokračovali životem ve zcela nové podobě, a to životem věčným v Božím království.

Ukazuje nám, že zdrojem tohoto naplněného života je Duch svatý: „*Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.*“ *To řekl o Duchu [svatém]...*“ (J 7,37–39).

„Proudly živé vody“ – jak trefné přirovnání pro život v hojnosti.

Byl pro nás Ježíš na této zemi tím skutečným vzorem?

Víme, že Marie, Ježíšova matka, počala z Ducha svatého (Mt 1,18). Víme, že se po svém křtu modlil „*a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice...*“ (L 3,22). Bylo tedy za těchto okolností i pro něho samotného nezbytné a důležité přijímat každý den dar Ducha svatého?

Ellen G. Whiteová píše: „*Den co den Ježíš navazoval spojení se svým nebeským Otcem. Každý den od něho přijímal nové naplnění Duchem svatým.*“⁴

Ježíš je nám i v tomto skutečným vzorem. Položme si tedy otázku: Jestliže sám Ježíš potřeboval být každý den nově naplňován Duchem svatým, nepotřebujeme i my, ty a já, o to naléhavěji každodenní přijetí Ducha svatého?

Apoštol Pavel pochopil Ježíšovu naléhavou výzvu. Ve svém dopise do sboru v Efezu spoluvěřícím dosvědčuje, že jsou zapečetěni Duchem svatým (Ef 1,13). Dále je vyzývá k tomu, aby nezarmucovali Ducha svatého (Ef 4,30), a jako zplnomocněný apoštol vyzývá křesťany v Efezu, a tím i nás: „... ale plni Ducha...“ (Ef 5,19). Johannes Mager píše: „*Vytrvale a bez ustání přijímejte Ducha svatého.*“⁵ Jedná se tedy o každodenní nezbytnou zkušenost. Pro duchovní život a křesťanský růst je velmi důležité být každý den naplňován Duchem svatým.

⁴ *Signs of the Times*, November 21, 1895, Abs. 3.

⁵ Johannes Mager. *Unser größtes Bedürfnis*. Lüneburg: Werner E. Lange, 2011, s. 42.

Ellen G. Whiteová píše: „*Vybízí nás, abychom prosili vytrvale. Vytrvalá modlitba prohlubuje vědomí odpovědnosti. Vytrvalost v modlitbě vede k opravdovosti a umocňuje naše přání.*“⁶

V jednom z úkolů sobotní školy stojí: „*Křest Duchem svatým tedy znamená, že věřící je plně pod vlivem Ducha svatého, je „plný Ducha“ (Ef 5,19). Tato zkušenost se nestane pouze jednou a potrvá navždy. Je to zkušenost, kterou potřebujeme prožívat každý den.*“⁷

JEŽÍŠOVA SLOVA NA ROZLOUČENOU A DUCH SVATÝ

Ježíšova poslední slova naplnila učedníky radostí a nadějí, protože jim oznámil, že na jeho místo přijde Duch svatý. Jeho úloha je představena v J 16,7–14:

„*Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespatriíte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen. Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.*“

Nové, prospěšné řešení

Ježíš svým učedníkům sděluje něco zvláštního: „*Prospěje vám, abych odešel.*“ To, že je s námi skrze Ducha svatého, přináší oproti jeho osobní přítomnosti určitou výhodu. Tímto způsobem není nijak omezen, ale může být s každým člověkem nezávisle na tom, kde se právě nachází.

⁶ Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*. Praha: Advent-Orion, 2006, s. 72.

⁷ Carlos A. Steger. *Ježíšovo učení. Průvodce studiem Bible 3/2014*, Praha: Advent-Orion, 2014, s. 23.

Od nedůvěry a pochybností k plnému spolehnutí se na Ježíše

Duchy svatý má za úkol otevřít lidem oči. Netýká se to tedy do jisté míry i církve? Duch svatý otevírá oči nejenom světu, ale jako jediný může otevřít oči i Laodikejským. Probouzí v lidech světa touhu po Bohu a ve vlažných křesťanech touhu po vroucím vztahu s Ježíšem. Usvědčuje nás totiž z hříchu, který je příčinou všech dalších hříchů: „*Hřích v tom, že ve mne nevěří*“ (J 16,9). Věříš v Ježíše? Podstatou víry je důvěra. To, že věříme Ježíši a důvěřujeme mu, se projeví naším úplným odevzdáním, naší úplnou oddaností vůči němu, ochotou ho ve všem poslechnout a následovat ho.

Zachránění a ospravedlnění skrze víru

Díky Duchu svatému si také uvědomujeme Ježíšovu spravedlnost. Když byl Ježíš vzat do nebe, jeho oběť byla Otcem přijata. Tím se stalo nemožné možným, a sice to, že Bůh je současně láska i spravedlnost. Duch svatý nám otevírá oči, abychom byli schopni vidět tu nejdražší výměnu: Ježíš bere na sebe vinu těch, kteří se mu cele svěřili, a daruje jim svoji spravedlnost. Jedná se zde o klíčové poselství Bible, o ospravedlnění z víry.

Duch svatý nám představuje možnosti volby, které nám Bůh nabízí

Duch svatý nám také otevírá oči, abychom viděli, že Kníže tohoto světa právě stojí před soudem. Satan byl svržen z nebe a blíží se jeho definitivní konec. Jestliže *jsme v Kristu*, nemůže nám nijak ublížit, i když na této zemi stále upadáme do pokušení a jsme oslabeni. V 1J 5,18 je psáno: „*Víme, že nikdo, kdo se narodil z Boha, nehřeší, ale **Syn Boží jej chrání a Zlý se ho ani nedotkne.***“ V našem životě došlo k výměně pánů. Ježíš nás chce ochránit od hříchu a útoku satana.⁸

⁸ O tomto tématu hovoří Dennis Smith ve své knize *40 Days: Prayers and Devotions to Revive your Experience with God*, book 2, MD: Review and Herald Publishing Association, 2011.

Na druhé straně jsou si lidé díky Duchu svatému vědomi toho, že přichází soud. Nikdo se soudu nevyhne; přijme-li však dar milosti skrze úplné odevzdání se Ježíši Kristu, bude osvobozen. V žádném případě není Božím záměrem informací o soudu vyvolat v lidech strach, a tak je přimět k víře. Pro mnohé může být vědomí toho, že stanou před soudem, impulzem k obrácení. Bylo by od nás nečestné zamlčet podstatné informace. Díky tomu se budou moci lépe rozhodnout.

Odhalení pravdy

Duch svatý nás uvádí do veškeré pravdy. Chce nás osvobodit od falešných názorů, omylů a svodů. Díky Duchu svatému se i my sami vidíme v pravdivém světle, a tak se s Boží pomocí můžeme znovu zaměřit na Krista.

„Utěšitel je nazván ‚Duchem pravdy‘. Jeho posláním je vymezovat pravdu udržovat ji. Na lidské srdce působí především jako Duch pravdy, a tím se stává Utěшитelem. Pravda je totiž zdrojem útěchy a pokoje.“⁹

Odhalení budoucnosti

Ježíš mluvil například v Mt 24 zcela jasně o tom, co se v budoucnu stane, a také Duch svatý nám má vnést, co se týká otázky budoucnosti, ještě více světla. Když mu dáme prostor, může nám objasnit mnohá proroctví. Je zvláštní, že všech sedm dopisů ve Zjevení 2. a 3. kapitole končí stejnou Ježíšovou výzvou: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím“ (např. Zj 2,7). Také na nás, na církev poslední doby, Ježíš směřuje onu výzvu uposlechnout hlas Ducha svatého. Slyšíme ho a děláme to tak?

Vyvýšení Ježíše

Duch svatý oslavuje Ježíše. Jestliže jsme naplněni Duchem svatým, má pro nás Ježíš stále větší hodnotu a význam. Probouzí se v nás nová a větší úcta k Ježíši.

⁹ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 473.

Síla skrze Ducha svatého

Ve svých slovech na rozloučenou Ježíš zdůraznil výše uvedené aspekty služby Ducha svatého. Později ještě dodává: „*Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země*“ (Sk 1,8). Další důležitou úlohou Ducha svatého je obdařit nás mocí, díky které můžeme svým životem reprezentovat Ježíše Krista.

„*Kristus poslal svého Ducha jako božskou moc, která má překonávat všechny zděděné i vypěstované sklony ke zlému a která má církvi pomáhat dosáhnout dokonalosti jeho povahy.*“¹⁰

Díky jeho moci můžeme prožívat život, který je prospěšný i našemu tělesnému zdraví. Don Mackintosh, vedoucí programu NEWSTART ve Weimaru, USA, říká: „*To, co potřebujeme, jsou nejenom fakta o zdraví, ale i síla uvést je do praxe. Jde o sílu ke změně.*“¹¹ Na tomto místě se jedná o sílu evangelia, přesněji řečeno o sílu Ducha svatého. Druhým můžeme ukázat cestu jedině tehdy, pokud po ní kráčíme my sami.

Mohli bychom zmínit ještě další cenné přínosy Ducha svatého. V každém případě však platí, že je pro nás připraveno hojné Boží požehnání.

Viditelné probuzení

Už nějakou dobu se modlíme za probuzení. Nejde však jen o to, modlit se za probuzení, ale – jak říká Mark Finley – jde také o to, aby-
chom „**uplatnili prvky oživení v praxi**“.¹²

Oživení církve závisí na probuzení každého jednotlivce. Proto tě chci pozvat ke společné cestě osobního oživení, které vede k naplněnému životu, k opravdovému radostnému životu víry.

Proč je nutná skutečná proměna srdce?

Ježíš říká „pošetilým družičkám“: „*Neznám vás.*“ Důvod, proč se nedostaly na svatbu, neboli do Božího království, byl jasný: měly nedostatek oleje. Jedná se zde o nedostatek v duchovním životě.

¹⁰ Tamtéž, s. 429.

¹¹ David Fiedler. *D`Sozo*. Remnant Publications, 2013, Forword.

¹² Mark Finley. *Revive us again*. Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 2010, s. 26.

*„Označení ‚pošetilé družičky‘ popisuje charakter těch, **kteří neprožili skrze vliv Ducha svatého žádnou upřímnou proměnu svého srdce.**“¹³*

Máme hříšnou povahu, proto jsme všichni egoisté a pod tíhou tohoto egoismu také trpíme. Proměna našeho charakteru je však bezpodmínečně nutná, protože žádní egoisté do Božího království nevejdu. Boží slovo nám říká, že každý smí přijít k Ježíši takový, jaký je, a žádný nezůstane takovým, jakým byl.

Pošetilé družičky neznají Boha proto, že své životy nepsvěřily Duchu svatému a jeho vlivu.

„Naše záchrana nezávisí na tom, co víme, ale na tom, koho známe. (J 17,3) ... To, co známe, je důležité, ale bez osobního vztahu s Ježíšem můžeme být svedeni a na konci pak zatraceni.“ ... Rozumové poznání Boha není totéž, co niterný, ze srdce plynoucí důvěrný vztah s Bohem.“¹⁴

Proto nás Ježíš tak usilovně vyzývá k tomu, abychom bez ustání prosili o Ducha svatého. Modlíš se každý den v plné odevzdanosti a víře o naplnění Duchem svatým?

V další části budeme sledovat důležité aspekty moci Ducha svatého, která působí v našem životě a proměňuje náš charakter.

JEŽÍŠ O DUCHU SVATÉM V PODOBENSTVÍ O KVASU

Ježíš v tomto podobenství hovoří o proměňujícím působení Ducha svatého. Při čtení této pasáže si možná ani neuvědomujeme, že se jedná o Ducha svatého. Podobenství o kvasu je zaznamenáno v L 13,20.21:

„A dále řekl: ‚K čemu přirovnám Boží království? Je jako kvas, který žena vmísí do tří měřic mouky, až se všechno prokvasí.‘“

Kvas se používá při pečení různých druhů chleba. Když se přidá do mouky, vyvolá proces kvašení, který těsto prokypí. Chleba je tak chuťově mnohem lepší.

Tímto obrazem nám chce Ježíš objasnit určité principy Božího království. V podobenství je popsán úžasný proces, který začíná málem, ale končí obdivuhodně. Ježíš ho popisuje slovy: *„... dokud to všechno nezkvasilo“*. Ježíš si přeje, aby sobectví, které je v nás, ustoupilo jeho nezištné lásce.

¹³ *The Review and Herald*. August 19, 1980.

¹⁴ Dennis Smith. *40 Days: Prayers and Devotions to Revive your Experience with God*, book 2, s. 112.

Věřím, že Ježíš chtěl také na tomto podobenství ukázat vliv evangelia na svět. Evangelium nejprve oslovilo menší skupinu lidí, postupně se šířilo a nakonec bude hlásáno po celém světě.

Ježíš nám ukazuje, jak v našem životě působí Duch svatý, proměňující Boží moc. V L 17,20.21 je psáno: „*Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: ‚Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypozerovat; ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!‘*“

Království Boží bylo tehdy přítomno mezi lidmi v osobě Ježíše Krista. Ježíš totiž zosobňuje království Boží, satan pak království zla. Království Boží začíná v našem životě přijetím Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele a Pána. Jestliže v něm zůstaneme a On v nás, budeme se moci po jeho příchodu radovat ve viditelném Božím království. Nyní však zažíváme přítomnost Božího království v nás skrze Ježíše, který v nás může přebývat jedině skrze Ducha svatého.

Co se můžeme naučit z podobenství o kvasu?

Proměňující moc působí neslyšně

„V podobenství Pána Ježíše však kvas představuje Boží království. Znázorňuje přetvářející a oživující moc Boží milosti.“¹⁵ „Přetvářející sílu může poskytnout jedině Bůh. Pouze Duch svatý může způsobit potřebnou změnu.“¹⁶

Jedná se zde o moc, která působí uvnitř celého člověka, prostupuje ho a zcela mění. Tímto způsobem chce Bůh skrze Ducha svatého proměnit náš charakter k lepšímu.

Prvotní přijetí Ducha svatého je v Bibli někdy provázeno viditelnými nebo slyšitelnými projevy. Proměna našeho charakteru za předpokladu, že jsme naplněni Duchem svatým, však probíhá ve vší tichosti, dokud najednou nezjistíme, že se u nás něco změnilo k dobrému.

Ellen G. Whiteová píše: *„Kvas působí neviditelně, ale prostupuje celým těstem. Rovněž kvas pravdy působí skrytě, tiše a trvale, přetváří celého člověka. Zušlechtí a ovládne jeho přirozené sklony, vštípí mu*

¹⁵ Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 45.

¹⁶ Tamtéž, s. 45, 46.

nové myšlenky, nové pocity a pohnutky. Představí člověku nový vzor povahy – život Ježíše Krista. Mění myšlení, povzbuzuje schopnosti a nadání k novému způsobu činnosti. Neobdaří člověka novými schopnostmi, posvětit ty schopnosti, které člověk měl už dříve. Probouzí lidské svědomí. Vytváří v naší povaze potřebné vlastnosti, abychom mohli pracovat pro Boha.“¹⁷

Proč nás Bůh proměňuje tak tiše a nenápadně, dokud si nepovšimneme výsledku? Je pro změnu potřebná klidná doba, stejně jako ticho a klid provázející probouzející se přírodu po zimě? Silné a odolné stromy rostou většinou pomalu a nenápadně. Zjišťuje snad Bůh tímto způsobem, zda skutečně toužíme po Duchu svatém? Zkouší tak naši víru?

Moc proměňující náš charakter působí zvenčí, nevychází z nás

Nejprve si musíme uvědomit následující: „Člověk se nemůže přetvořit vlastní vůlí. Nemá v sobě sílu, která by mohla způsobit takovou změnu. Aby mohlo dojít k žádoucí změně, musí do těsta přijít kvas – činitel, který přichází z vnějšku. Podobně i hříšník musí přijmout Boží milost, aby mohl vstoupit do království slávy. Veškerá kultura a vzdělání, které nabízí svět, nemohou z hříšného člověka vytvořit poslušné Boží dítě. Přetvářející sílu může poskytnout jedině Bůh.“¹⁸ To je velmi důležité. Ježíš nám říká, že k proměně našeho charakteru je zapotřebí síla, která přichází zvenčí. Vzpomeňme také na Ježíšova slova: „... beze mne nemůžete činit nic“ (J 15,5).

Tento důležitý fakt stojí v přímém protikladu k tomu, co se dnes všeobecně uznává. Ať už se jedná o humanismus, esoteriku, filozofii nebo různé obory pedagogiky, všude se neustále zdůrazňuje, že v každém člověku je ukryta síla, díky které je člověk schopen se rozvíjet. Je potřeba ji jenom určitým způsobem probudit. Často se také mluví o „seberealizaci, o sebeuplatnění“. Apoštol Pavel sám o sobě říká: „Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne“ (Ř 7,18). To však platí o nás všech. Jaký bude za těchto

¹⁷ Tamtéž, s. 46.

¹⁸ Tamtéž, s. 46.

okolností výsledek seberealizace člověka? Můžeme se o tom dočíst v 2Tm 3,1: „*Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy.*“ Zavládne egoismus. Nejde o naši seberealizaci, ale realizaci Krista v nás. Jde o to, že Kristus v nás žije skrze Ducha svatého. A ten nás mění k dobrému.

Sílu, která je zapotřebí k proměně našeho charakteru, v sobě nemáme. Potřebujeme zásah zvenčí. Z tohoto důvodu nás Ježíš tak důrazně vyzývá k tomu, abychom prosili o Ducha svatého, a to bez ustání (L 11,9–13). Když Ježíš působil na této zemi, denně přijímal Ducha svatého. My ho potřebujeme o to víc. Když přemýšlím o tom, co nám chce Bůh skrze Ducha svatého každý den darovat, napadá mě, že nás Bůh touží každé ráno obejmout, tak jako rodič své dítě.

Ellen G. Whiteová napsala: „*Veškerá kultura a vzdělání, které nabízí svět, nemohou z hříšného člověka vytvořit poslušné Boží dítě. Přetvářející sílu může poskytnout jedině Bůh. **Pouze Duch svatý může způsobit potřebnou změnu.** Každý, kdo chce dosáhnout spasení, se musí podřídit moci Ducha svatého bez ohledu na to, zda je vysoce postavený nebo prostý, bohatý nebo chudý.*“¹⁹

Winston Churchill, premiér Velké Británie v době druhé světové války, jednou řekl: „*Všechno jsme dostali pod kontrolu, kromě jednoho: člověka.*“ Měl pravdu. Člověka samotného nemůže lidský vliv nijak zásadně změnit. K proměně je nutná síla, která není z tohoto světa. Je to Boží moc, která v nás může působit jedině skrze Ducha svatého.

Zapamatujme si tedy, že moc, která může proměnit náš charakter, musíme přijmout zvenčí. Slovo Boží nám říká, že se vnitřně den ze dne obnovujeme (2K 4,16), proto je tak důležité každý den, nejlépe hned ráno, s vírou prosit o Ducha svatého.

Duch svatý pracuje nejprve na našem srdci; působí zevnitř ven

Další důležité principy, které nám Ježíš v tomto podobenství o Duchu svatém zprostředkoval, jsou následující. „*Přidáme-li do těsta kvas, působí uvnitř, ale brzy se to projeví i navenek. Podobně působí i Boží*

¹⁹ Tamtéž, s. 45nn.

milost; obnovuje srdce, a tím mění celý život. Pán nepřijímá pouze vnější změnu. Někteří lidé se snaží opravit nebo napravit ten či onen zlozvyk. Doufají, že se tímto způsobem stanou křesťany, berou však věc za nesprávný konec. Změna musí začít v srdci. Mezi pouhým vyznáním víry a přijetím pravdy do srdce je velký rozdíl. Nestačí jen znalost pravdy. Můžeme pravdu znát, ale přitom se nemusí změnit způsob našeho myšlení. Obrácení a posvěcení musí zasáhnout srdce. Radost z poslušnosti neprožije nikdy člověk, který se pokouší zachovávat Boží přikázání proto, že to pokládá za svou povinnost nebo že se to od něj vyžaduje. To není skutečná poslušnost. Jestliže někdo považuje Boží požadavky za překážky, které brání jeho lidským sklonům, pak si můžeme být jisti, že nežije křesťanským životem. Pravá poslušnost je vnější projev vnitřních zásad.“²⁰

Ralph Luther k tomu říká: „Ježíš kategoricky odmítá nazývat vírou pouhé vnitřní náboženské postoje, které od základu nezmění skutečný život člověka.“²¹

V *Touze věků* čteme: „Duch svatý je principem duchovního života v člověku. Přijetí Ducha znamená přijetí Kristova života. Kdo jej přijímá, přijímá i Kristovy vlastnosti. Představiteli církve a jejími služebníky mohou být jen lidé, které vyučil sám Bůh a ve kterých přebývá Duch svatý, lidé, v jejichž životě se projevuje Kristův život.“²²

Z tohoto důležitého Ježíšova poučení o Duchu svatém se chceme naučit následující:

- ▶ Proměňující moc působí skrze Ducha svatého v našem životě zcela nepozorovaně. Často si uvědomíme až výsledek jejího vlivu.
- ▶ Proměňující moc musí vstoupit do našeho života z vnějšku.
- ▶ Proměňující moc ovlivňuje nejprve naše srdce a odtud pak působí směrem ven.

Vřele vám doporučuji přečíst si v knize *Perly moudrosti* od Ellen G. Whiteové kapitolu *Jako kvas*. Její myšlenky mne velmi obohatily.

²⁰ Tamtéž, s. 46.

²¹ Ralph Luther. *Neutestamentliches Wörterbuch*, s. 71, quoted in O. S. von Bibra, *Der Name Jesus Wuppertal*, 1964, s. 98.

²² Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 513.

Ježíšova poslední slova: Slyšte Ducha svatého

Známe Ježíšova slova zaznívající z nebeské slávy, která adresuje církvi poslední doby? „*Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím*“ (Zj 3,22). Ježíš každého z nás vybízí k tomu, abychom naslouchali Duchu svatému, a to také chceme dělat.

Proměnit mě!?

Může Ježíš proměnit i mne osobně? Pro ilustraci si představme nádherný obraz. Jeho hodnota není dána kvalitou použitého materiálu. Jen malé množství barvy, mnohdy podřadné kvality, se může pod rukama umělce proměnit ve vzácný obraz. Máme hříšnou přirozenost, ale tento „materiál“ může být přetvořen, pokud nás do rukou vezme opravdový mistr. Ježíš to chce učinit a On je také schopen to učinit. Z tebe i ze mě může vytvořit někoho, kdo bude žít k jeho slávě. Každý den se s ochotou a oddaností vlož do jeho rukou a s vírou pros o Ducha svatého. Užasneš nad tím, co pro tebe, v tobě a skrze tebe Ježíš vykoná.

Osobní svědectví

Chtěl bych se s vámi podělit o osobní zkušenost jedné učitelky, kterou prožila společně se svým žákem.

„Asi před rokem jsme dostali v našem sboru knihu Kroky k osobnímu oživení od H. Haubeila. Začetla jsem se do ní a moje zkušenosti prožité s Bohem během tohoto studia mě velice povzbudily.

V dodatku knihy je uveden následující fakt: „Pedagogický výzkum prokázal, že myšlenky, které jsou pro náš život stěžejní, je nutné číst nebo slyšet šestkrát až desetkrát, než jim člověk plně porozumí.“

Od této chvíle mi stále znělo v hlavě: „Alespoň jednou to vyzkoušej a uvidíš, co se stane.“

Toužila jsem to prožít, a tak jsem se do toho pustila. Když jsem pročetla knihu potřetí, byla jsem uchválena. Pocítila jsem velkou lásku k našemu Spasiteli. Lásku, po které jsem toužila celý život. Knihu jsem četla během dvou měsíců šestkrát za sebou a výsledek stál za to.

Nyní jsem dokázala pochopit, jaké to je, když se Ježíš přiblíží k člověku a on smí pohledět do jeho čistých, dobrotivých a láskyplných očí. O tuto radost z našeho Spasitele jsem se už nikdy nechtěla připravit.

Každé ráno po probuzení jsem znovu toužila po společenství s Bohem a během dne se tiše modlila, aby Duch svatý vedl mé myšlenky v rozhovorech, v jednáních a při vyučování.

Když se nějaké dítě chovalo nevhodným způsobem, a tak si vynucovalo moji pozornost, Bůh mi daroval sílu a moudrost k jednání.

Moje pracovní dny jsou od této doby naplněny přítomností našeho Stvořitele. Každý okamžik cítím jeho pomoc. Denně se ráno i během dne modlím o naplnění Duchem svatým. Člověk jako by už tady na zemi pocítoval předchuť nebe.

Během studia knihy mě napadlo, že bych svoji zkušenost měla sdílet se svými žáky. Vyučovala jsem 10leté až 15leté žáky na naší adventistické soukromé škole Elia ve Vorarlberg, v Lustenau. Prosila jsem proto Boha, aby mi připravil cestu a daroval mi vhodnou příležitost. Brzy na to jsem prožila jednu z nejkrásnějších zkušeností, kdy Duch svatý působil na mladé srdce.

Tato zkušenost se začala odvíjet rok před tím, než se mi dostala do rukou kniha o Duchu svatém. Do naší školy přišel nový žák a během několika dní se naše oáza míru stala drsným rváčským místem. Chlapci bylo tehdy 13 let, byl největší, a tedy i nejsilnější ze všech dětí. Všechno, čeho jsme v průběhu roku dosáhli a co už přinášelo dobré ovoce, bylo rázem pryč.

Nechejme ho vyprávět: ‚Když jsem přišel do školy, byl jsem nervózní, nevěděl jsem, co mě čeká. Nechal jsem se vyprovokovat a začal jsem se s jedním spolužákem bít. Mlátil jsem ho, i když byl podstatně slabší než já, a nadával jsem mu.‘

Později jsem svoji chybu uznal a omluvil jsem se stejně tak, jako jsem to dělával dřív. Po rozhovoru s paní ředitelkou se ve mně začala odehrávat určitá vnitřní změna. Na to, že jsem syn kazatele, je s podivem, že u mě k tomu došlo až tehdy. Začal jsem trávit více času s Ježíšem.‘

Přemýšlela jsem o tom, že by chlapec potřeboval nějakým způsobem podpořit a pomoci. Když k nám přišel do školy, neuběhl snad ani jeden den, kdy by nebyl zapleten do nějaké rvačky. Později však došlo ke zlepšení. Svoje selhání vždy uznal, litoval toho a měl snahu jednat jinak. Z vlastní síly se mu to však nikdy nepodařilo dlouhodobě.

Po šesti měsících dospěl k tomu, že to byly modlitby, které ho přivedly blíže k Bohu. Také on sám se každé ráno modlil k Bohu a prosil o sílu. Záchvaty vzteku a rvačky se objevovaly už jen zřídka.

Uběhlo jedenáct měsíců od té doby, co začal naši školu navštěvovat. Byli jsme vděční za další viditelná zlepšení, ale jeho hněv, přívaly nadávek a pěsti ještě nebyly trvale pod kontrolou.

Bylo to naprosto přirozené – pokoušel se vítězit svou vlastní silou a rozumem. Někdy se mu to dařilo lépe, jindy hůře. Naše modlitby ovlivnily mnohé, ale jedno nebylo v pořádku – scházela mu obnovující síla Ducha svatého.

Jaký to má smysl, když člověk uzná chybu, snaží se ovládnout svoji zlobu, ale v dalším okamžiku znovu vybuchne? Když jsem zjistila, že jsem se svým rozumem v koncích, dostala se mi do rukou výše zmíněná brožura. Objevila se právě včas. Uvědomila jsem si, co nám chybělo. Byla to moc Ducha svatého. Ani jednou jsme ho neprosili o pomoc.

Byla jsem nadšená poselstvím knihy ‚Kroky k osobnímu oživení‘, a proto jsem si jednoho dne dodala odvalu a zeptala jsem se ho, zda někdy prosil o Ducha svatého. ‚Ne, neprosil,‘ zněla odpověď. Zmínila jsem se, že jsem četla výbornou knihu, která na mne silně zapůsobila. Čekala jsem ale na okamžik, až sám dospěje k rozhodnutí si knihu přečíst. A podařilo se. Velmi brzy za mnou přišel s prosbou o zapůjčení.

Tady jsou jeho vlastní slova: ‚V listopadu 2012 mně paní učitelka půjčila knížku Kroky k osobnímu oživení. Začal jsem v ní horlivě číst. Do té doby jsem neznal principy působení Ducha svatého.‘

Když chlapec knihu dočetl, zeptal se mě, kolikrát jsem ji já sama četla. On ji právě začal číst podruhé a má v plánu se řídit přesně tím, co stojí na konci knihy: přečíst knihu šestkrát až desetkrát.

Od té doby se toho hodně změnilo... Od prosince roku 2012 nedošlo k žádné rvačce. Nemohla jsem tomu uvěřit. Kluci, se kterými se dříve každý den pral, se stali jeho kamarády a fungují spolu naprosto v pohodě.

Z chlapce se stal úplně jiný člověk. Je zdvořilý, vstřícný a v jeho bouřlivé povaze zavládl pokoj. Bůh působí – to mohou potvrdit i jeho spolužáci. Dovolil Bohu, aby na něm pracoval. Každý den pocítujeme jeho ovoce. K Boží slávě bych chtěla doplnit, že se tento chlapec nechal v červnu roku 2013 pokřtít. Kdyby nebylo Ducha svatého...

Vždycky jsem si myslela, že to s každým dítětem zvládnou, že ho dokážu přivést k rozumu. Stačí trocha trpělivosti, pozornosti a nekonečného domlouvání, ale u něho to nefungovalo. V tomto případě musel zasáhnout Bůh a poučit mě, že to je jeho Duch, který nemožné činí možným.

Bude-li jednoho dne tento chlapec v nebi, pak si budu vědoma toho, že je to velká Boží milost. Když jsem byla se svou moudrostí v koncích a konečně pochopila, že tím, kdo by ho mohl správně nasměřovat, nejsem já, začal na něm Bůh důkladně pracovat. Když vidím, že u Boha neexistuje žádný beznadějný případ, dodává mi to odvahu.“

Na mostě London Bridge seděl starý muž a hrál na housle. V klobouku před ním se třpytilo pár mincí. Jeden muž, stejně jako stovky dalších lidí, prošel kolem něho. Vzápětí se však otočil, vrátil se ke starému muži a požádal ho: „Půjčte mi, prosím, vaše housle.“ Muž si housle přiložil pod bradu, zavřel oči, jeho prsty se rozeběhly po strunách a smyčec po nich lehce a ladně klouzal. Z nástroje se začala linout nádherná hudba, která lákala procházející lidi, aby se zastavili a hleděli na umělce v němém úžasu. Onen muž nebyl nikdo jiný než známý houslista Niccolo Paganini. Záleží jen na tobě, jestli chceš hrát ve svém životě první housle ty sám, nebo svůj život raději svěříš do rukou velkého Mistra.

ODEVZDAT SE JEŽÍŠI

Co to znamená, odevzdat se? Stanu se tak člověkem bez vlastní vůle, nebo se tím naopak posílí moje sebevědomí? Co nám může bránit v odevzdání se Ježíši? Jaké požehnání je spjato s mým odevzdáním se? Postačí, když se Ježíši odevzdám jen jednou v životě?

*„Kristus přislíbil své církvi dar Ducha svatého. Toto zaslíbení platilo pro první učedníky stejně, jako platí pro nás. Má však také podmínku. Mnoho lidí slibu věří, činí si na něj nárok, mluví o Kristu a Duchu svatém, ale marně. **Nepoddávají se Božímu vlivu** a nenechávají se vést Boží mocí. Duch svatý zde není proto, abychom jej využívali. On má používat nás.“²³ Mnoho lidí se Bohu nepodřídilo – často z nevědomosti – a rozhodují o svém životě sami. To je možná příčina nedostatku Ducha svatého. Proto se naše následující téma týká odevzdání se Ježíši Kristu.*

Osobní svědectví

Bylo mi 36 let a pracoval jsem jako obchodník. V té době nečekaně zemřel jeden můj kamarád, kazatel. Tehdy mě napadla otázka: „Co by se stalo, kdyby Bůh do služby kazatele povolal mne?“

²³ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 430.

V žádném případě to nebyla součást mých životních plánů. Celý týden jsem vedl tvrdý boj a ráno, v poledne i večer jsem s Bohem vyjednával. Pokaždé jsem mu řekl, proč se nechci stát kazatelem a že bych raději sloužil nějak jinak. Po týdnu jsem si musel přiznat, že Bůh zjevně moje námitky nebere vážně. Když jsem si ten večer klekl u své postele a nevěděl jsem, co říct, ozval se v mé mysli tichý hlas: „**Bůh tě miluje!**“ Pomyslel jsem si: „Ano, to vím.“

Teolog Johannes Mager píše: „Odevzdat se znamená **darovat sám sebe tomu, koho člověk miluje.**“²⁴

Důvěra v Boží lásku mě po několika minutách vedla k tomu, že jsem se Bohu cele **odevzdal**. Moje srdce naplnil nevýslovný pokoj. Pán mě skutečně po roce a půl povolal do kazatelské služby. Za to jsem mu nesmírně vděčný. Byla to čistá Boží láska a jeho moudrost, která mě vedla jinou cestou, než jsem chtěl já. Dnes si zcela jasně uvědomuji, že odevzdání se Ježíši přináší do mého života velké požehnání. Bůh mě v životě vedl tou nejlepší cestou.

Proč nás Bůh vyzývá k tomu, abychom se mu cele odevzdali?

V knize *Cesta ke Kristu* je odevzdání popsáno takto:

„Bůh nás chce vyléčit, vysvobodit nás. To však vyžaduje úplné přetvoření, obnovu celé naší podstaty, musíme se cele odevzdat Pánu... **Ukazuje [Bůh] nám nejskvělejší požehnání, jež nám chce udělit svou milostí.** Zve nás, abychom se mu odevzdali, aby v nás mohl konat svou vůli. Na nás záleží, abychom se rozhodli, zda chceme být vysvobozeni z otroctví hříchu, abychom mohli sdílet slavnou svobodu Božích synů.“²⁵

Jakmile se odevzdáme Bohu, budeme zahrnuti nesmírným požehnáním. On sám nás k tomu vyzývá, protože nás **touží** uzdravit a osvobodit. Od čeho?

Když Ježíši dovolíme, aby vedl náš život, potom nás může osvobodit od tyranství našeho vlastního Já, které je plné závisti, zloby, tvrdohlavosti, žádostivosti, závislosti, pýchy, domýšlivosti, strachu, komplexu méněcennosti atd. Měli bychom si uvědomit, že každý

²⁴ Johannes Mager. *Unser größtes Bedürfnis*, s. 38.

²⁵ Ellen G. Whiteová. *Cesta ke Kristu*. Praha: Advent-Orion, 2017, s. 31.

člověk představuje sám pro sebe ten největší problém. Jenom Bůh je schopen nás skutečně vysvobodit. Hrnčíř však může pracovat pouze s hlinou, kterou drží v ruce. Naše celé odevzdání Kristu je proto zcela klíčové. Bůh nás chce vysvobodit z moci hříchu a nabízí nám duchovní ochranu a vedení.

Co říká Bible o odevzdání se? Ř 6,13: „*Ani hříchu nepropůjčujte své údy za nástroje nepravosti, ale **vydejte sami sebe Bohu... a své údy vydejte Bohu za nástroje spravedlnosti.***“ Odevzdat se Bohu tedy znamená propůjčit se mu, být mu k dispozici.

Hannah W. Smith, křesťanská autorka, se k tomuto textu vyjadřuje následovně: „*Něco odevzdat znamená vydat nebo dát někomu jinému něco do vlastnictví nebo správy. Odevzdat sám sebe Bohu je to stejné. Bůh má potom nad námi dispoziční a vlastnické právo. Pro nás to znamená vzdát se sám sebe a odevzdat se.*“²⁶

Ř 12,1: „**Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to at' je vaše pravá bohoslužba.**“

Z jakého důvodu se tedy podle tohoto textu máme odevzdat Bohu? „... *skrze Boží milosrdenství...*“. Je to naprosto jasné: Jsme zváni k tomu, abychom se odevzdali Bohu, protože On je láska.

Odevzdat se Bohu znamená svěřit se Bohu, dát se mu cele k dispozici. Odevzdat mu svůj život jako dar, jako obět. Ne jako starozákonní obět, která byla spálena, ale jako živou obět, která od chvíle odevzdání se Bohu bude **žít jen pro něho.**

Ze své vlastní zkušenosti mohu říci, že dříve jsem posvěcení vnímal jako jisté omezení. Zpětně ale zjišťuji, že se pro mě stalo obrovským požehnáním.

Johannes Mager k tomu říká: „*Obětovat se, vydat se, svěřit se, dát se cele k dispozici, to jsou závažná a zároveň radostná slova. Posvěcení nemá nic společného s pocity nebo náladou. Odevzdat se znamená darovat sám sebe tomu, koho člověk miluje.*“²⁷

V 2K 5,15 čteme o následcích našeho odevzdání se: „... *a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.*“

²⁶ Hannah W. Smith. *Christsein täglich*. Asslar: Herold-Schriftenmission e.V., 1991, s. 38.

²⁷ Johannes Mager. *Unser größtes Bedürfnis*, s. 48.

Odevzdat se znamená žít pro Ježíše. Žít pro Ježíše není jenom služba Ježíši na plný úvazek, ale také: „*Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otcí*“ (Ko 3,17).

Charles T. Studd jednou řekl: „*Jestliže je Ježíš Kristus Bohem a zemřel za mě, není pro mě žádná oběť příliš velká na to, abych mu ji přinesl.*“²⁸

Charles mluví ze své vlastní zkušenosti. Byl známým vrcholovým sportovcem v Anglii. Když do svého života přijal Ježíše Krista, vzdal se své sportovní kariéry, své miliony odkázal misii a odešel do Číny pracovat jako misionář. Později působil také v Indii a nakonec v Africe. Misijní společnost, kterou založil, je dodnes celosvětově aktivní a sdružuje 1 800 misionářů. Charles odevzdal svůj život Ježíši.

Ježíšův dar a naše odevzdání

Ježíš byl první, který sám sebe daroval. Bůh dal všechno, co měl, aby zachránil lidstvo. Neměli bychom ze své strany dát také maximum? Na obou stranách jde tedy o všechno – pouze s tím rozdílem, že Boží maximum a moje maximum se vůbec nemůže srovnávat. Jedno je ale jisté – nikdo nemůže dát víc než všechno.

Pět úrovní odevzdanosti

Jeden autor mluví o pěti úrovních odevzdanosti od nejnižší po nejvyšší:

- ▶ darovat peníze,
- ▶ věnovat čas,
- ▶ dát k dispozici své síly a schopnosti, naše nasazení,
- ▶ odevzdání všech našich obav a nadějí,
- ▶ **odevzdání našeho celého Já, to znamená předání naší vůle a našeho života Ježíši Kristu.**²⁹

Poslední bod popisuje skutečnou oddanost.

²⁸ Norman P. Grubb. Charles T. Studd. *Kein Opfer zu groß*. Griessen: Brunnen Verlag, 1986, Předmluva.

²⁹ Dean M. Kelley. *How Adventism can stop growing*. Ministry, February 1983, s. 4.

Tragická událost

Abychom tomuto tématu lépe porozuměli, uvedu jeden příklad ze života.

Žena bohatého Francouze držela lahvičku s jedem. Měla v úmyslu si kvůli problémům v manželství vzít život. Včera si totiž postěžovala svému muži. On se zarazil a udiveně odpověděl: „Co vlastně chceš? Máš šekovou knížku, s mými penězi můžeš nakládat, jak se ti zlíbí, vlastníš můj dům, jíš u mého stolu. Všechno, co ti může přinést bohatství a postavení, ti náleží, a přesto si stěžuješ?“ „Chci tvoje srdce, toužím po tvé lásce.“ On ale odpověděl: „To mít nemůžeš. Ty víš, že mé srdce náleží jiné. Všechno ti patří, ale moje srdce, moji lásku, to po mně nemůžeš chtít.“³⁰

Žádný člověk, který někoho miluje, by v tomto případě nebyl šťastný. Ženě nešlo o to, co její muž vlastní, ale záleželo jí na tom, aby opětoval její lásku.

„Náš velký Bůh nechce ode mě ‚něco‘. On si žádá mne. Ježíš nechce část mého času nebo majetku, nechce ani mé nadání nebo schopnosti.“³¹ On chce mne, protože mne miluje a chce mne učinit šťastným.

Měli bychom se „obětovat“, odevzdat se cele, jací jsme i co máme. Měli bychom se odevzdat Boží péči, jeho vedení, nařízení a jeho vůli. To je rozumná bohoslužba, ke které nás vyzývá Římanům 12,1 (ČSP): *„Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu.“*

Když Boží slovo hovoří o úplném odevzdání se, které je vaší rozumnou bohoslužbou, znamená to, že **odevzdání se Bohu je to nejlepší, co můžeme udělat**. Co jiného by udělal nemocný člověk, než aby se svěřil do rukou fundovaného lékaře? Když bloudím, není nic lepšího, než se svěřit spolehlivému průvodci.

Ve srovnání s Bohem jsem ubohý, bláhový a bezmocný. Není tedy moudré se cele svěřit do Božích rukou? Svěřit se někomu, kdo mě stvořil, kdo mě chtěl mít, kdo mě miluje a kdo se postará o všechny mé potřeby?

Jestliže se tedy odevzdám Bohu, jeho nekonečná láska a moc stojí na mé straně. **Úplné odevzdání se Bohu je velké vítězství. Je to začátek života, který povede sám Bůh.** Začátek života v hojnosti, kterou nám chce Ježíš dopřát. (J 10,10)

³⁰ Oswald Smith. *The Man God Uses*. New York: The Christian Alliance Publishing Company, 1925, s. 26.

³¹ Johannes Mager. *Unser größtes Bedürfnis*, s. 48.

Odevzdání, o kterém mluvíme, také souvisí s vítězstvím nad zlem, protože ve Zjevení 12,11 se říká: „*Oni nad ním [satanem] zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti.*“ Jedině tehdy, když se Bohu cele oddáme, můžeme zvítězit nad hříchem a satanem.

Ellen G. Whiteová v knize *Perly moudrosti* píše: „*Nikdo nemá tvrdit, že nemůže odstranit své povahové vady. Dojdeme-li k takovému přesvědčení, určitě se připravíme o věčný život. Možnost změny závisí na tvé vůli. Kdo nechce, nezvítězí. Opravdovým problémem je narušené, neposvěcené srdce a neochota podřídít se Božímu vedení.*“³²

„*Pán Ježíš, který se všeho vzdal, aby spasil ztracené lidstvo, obdržel Ducha svatého v plnosti. Podobně obdrží Ducha svatého každý následovník Kristův, odevzdá-li mu celé srdce. Sám Pán přikázal: ‚Budte naplnění Duchem.‘ (Ef 5,19) Tento příkaz je současně zaslíbením, že se tak stane. Otec si přeje, aby v Kristu přebývala ‚veškerá plnost a abychom i my v něm dosáhli plnosti.‘ (Ko 1,19; 2,10)*“³³

Co nám může bránit plně se odevzdat?

V mém případě to byla starost o zaměstnání. Přesněji řečeno, byla to obava, že by mě Bůh mohl po mém úplném odevzdání se Kristu povolat do kazatelské služby.

Edwin Orr měl jiné zábrany. Jako mladý muž věděl, že by se měl cele odevzdat Bohu.

„*Poprvé ve svém životě jsem cítil, že ke mně mluví Bůh. Promlouval v mém srdci skrze Ducha svatého. Vyjádřil jsem Pánu, že jsem připraven se pro něho všeho vzdát. Hlas v mém srdci se zeptal: ‚Jak je to s tvými oblíbenými hříchy?‘ ... Vyznal jsem je tedy a slavnostně přislíbil, že je už nikdy neudělám. Hlas v mém srdci se však ptal dál: ‚Jak je to s tvou vůlí?‘ To mě překvapilo. ... Řekl jsem Pánu, že jsem připraven jít tam, kam mě pošle, nebo jsem ochoten zůstat, pokud to bude jeho vůle. ... Potom Boží Duch mluvil o jedné modle v mém životě. Jednalo se o dívku, kterou jsem velmi miloval. Pán se mě ptal, zda jsem připraven se jí vzdát, pokud mě o to požádá. V té chvíli jsem si uvědomil, že tomuto se moje vůle vzpírá. Takovou oběť jsem přinést nechtěl. ... Potom ke mně Duch svatý přestal*

³² Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 167.

³³ Ellen G. Whiteová. *Myšlenky o naději*. Praha: Advent-Orion, 2006, s. 20nn.

mluvit. Moje srdce bylo najednou děsivě prázdné. Netrvalo dlouho a já jsem si uvědomoval svou prázdnotu natolik, že jsem znovu zatoužil po duchovní plnosti. Tentokrát jsem předal svou vůli Pánu beze zbytku. Byl jsem připraven obětovat mu i tuto část svého života. ... Moje srdce bylo naplněno nepopsatelnou radostí, láskou a silou. ... Poprvé ve svém životě jsem cítil, že skutečně svého Pána a Spasitele znám a že křesťanství je víc než jen nějaké učení nebo filozofický směr.”³⁴

A Bůh skrze život Edwina Orra vykonal velké dílo.

V mém životě bylo překážkou zaměstnání, u Edwina Orra to bylo děvče. Nezáleží na tom, co je překážkou ve tvém životě – pokud ses z nějakého důvodu dosud plně neodevzdal, svěř se se svým problémem do Božích rukou. Pán tě obdaří nekonečným pokojem.

Bůh respektuje naše rozhodnutí

Důvěřuj Bohu! Kdybys byl vševědoucí, potom by sis přál jít přesně tou cestou, kterou tě chce vést Bůh. Každou svoji obavu nebo výhradu vůči svému odevzdání můžeš svěřit Bohu, který je nekonečná láska. Náš úžasný Bůh nikdy nedělá nic proti svobodné vůli člověka, ale respektuje naši osobnost. Vždy čeká na náš souhlas a jedná až tehdy, když ho o to prosíme. Svoboda je jedním z nejcennějších darů, které nám Bůh dal. Je Božím předpokladem lásky. Jen ve svobodě se může láska plně rozvinout.

Potlačíme svou vůli tím, že se odevzdáme Bohu?

Když se odevzdáme Ježíši Kristu, staneme se bezmocnými lidmi? Staneme se loutkami, které Bůh jako loutkář tahá za nitky? V žádném případě ne.

Odevzdáním se Bohu pouze nahradíme naši bláhovou, chybující, nezralou a nezkušenou vůli dokonalou, úžasnou a prozíravou vůlí Boží. Svěříme se tak Božímu vedení.

Nemáme se vzdát své vlastní vůle, ale máme se zřítí vůle, která se liší od vůle Boží. Přesněji řečeno: **máme se vzdát naší svéhlavosti.**

Ellen G. Whiteová říká: „*Možná si klademe otázku: ‚Nemůžu se rozhodovat sám a jít svou vlastní cestou?’ Ne, nemůžeš jít svou vlastní*

³⁴ James Edwin Orr. *Full Surrender*. Enduring Word Media, 2017, s. 108.

cestou, a potom být v Božím království. Tam už totiž neexistuje „moje cesta“. V nebeském království není místo pro lidské cesty. Naše cesty se musejí ztratit v Božích cestách.“³⁵ (Viz také Iz 53,6.)

Kdo se nenechá vést Bohem a jeho slovem, žije podle svého omezeného rozumu a nespolehá se na „Boží navigaci“.

„Pokud je naše vůle zajedno s vůlí Boží, potom zůstane nedotčena; bylo by dokonce převrácené se jí vzdávat.“³⁶

Ellen G. Whiteová dokonce říká: „**Lidská vůle**, která spolupracuje s vůlí Boží, se stává **všemocnou**. Všechno, k čemu nás Pán vybízí, může být dokonáno v jeho síle. Každé jeho povolání je zároveň uschopněním.“³⁷

„Když se necháme vést Božím Duchem, potom nejsme sevřeni nebo omezeni. Žijeme naopak ve velké svobodě. V 2K 3,17 čteme: „Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda.“³⁸

Život pod Božím vedením

Nestojí Příklad 3,5.6 v protikladu s tím, co jsme si již řekli? „*Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky.*“

Tento text nás nenabádá k tomu, abychom přestali používat vlastní rozum. Bůh nás zve k tomu, abychom svůj rozum spojili s jeho neomezeným potenciálem. Příkladem nám může být Daniel a jeho přátelé, kteří byli věrní Bohu ve velkých záležitostech i v maličkostech. Bůh je obdařil mnohem větší moudrostí než všechny ostatní. Bůh si přeje, abychom využívali svou pozemsky omezenou mozkovou kapacitu na maximum a zároveň byli napojeni na jeho nebeské neomezené maximum.

Je to podobné jako při řízení. Při jízdě musíme používat svůj mozek naplno, ale přece jen, když potřebujeme najít nejlepší cestu k cíli, raději si necháme „poradit“ a použijeme chytrou navigaci. Dobře si vzpomínám na to, jak jsem se potřeboval dostat v Mnichově na místo, které jsem tolik neznal. Navigace, kterou jsem si tenkrát vypůjčil, mě perfektně a bez problémů dovedla až do cíle.

³⁵ Ellen G. Whiteová. *The Review and Herald*. February 23, 1892.

³⁶ Hannah W. Smith. *Christsein täglich*, s. 73.

³⁷ Ellen G. Whiteová. *Christian Service*. Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1999, s. 258.

³⁸ David Wolkwitz. *Der Weg zu einer kraftvollen Erweckung*. NRW-Vereinigung, s. 205.

Spoléhej se na Boha, na jeho řády, směrnice a rady a pokračuj v cestě životem pod Božím vedením.

Nedůvěra vůči přístrojům

Během druhé světové války letělo britské letadlo ze Sicílie směrem do severní Afriky. Všechna letiště byla neosvětlená a piloti byli nuceni spolehnout se jen na své přístroje. I když dosud neuplynul čas potřebný k letu, přístroje ukázaly, že dosáhli cíle. Považovali však údaje za chybné a pokračovali v letu dál. Až nad Saharou zjistili, že se mýlili. Minuli letiště a kvůli nedostatku paliva museli přistát v poušti bez dostatečných zásob vody. Tato chyba si vyžádala životy celé posádky letadla.

Když bylo letadlo později nalezeno, zjistilo se, že všechny přístroje pracovaly bezchybně. Letadlo se dostalo do vzdušných proudů, a tak doletělo do cíle dřív, než se očekávalo. Piloti ovšem důvěřovali více svému úsudku než přístrojům, a to se jim stalo osudným. Učinili špatné rozhodnutí.³⁹

My se můžeme cele spolehnout na Boží vedení. Je lepší důvěřovat Bohu a jeho slovu než svému vlastnímu úsudku.

Charakterní lidé

Když se odevzdáme Ježíši Kristu, nestaneme se lidmi bez vlastní vůle, ale charakterními a zásadovými lidmi, kteří zastávají své stanovisko s moudrostí a zdvořilostí. Připomeňme si ještě jednou Daniela a jeho přátele. Jako mladí lidé osvědčili věrnost Bohu v záležitosti týkající se stravy (první kapitola), ve třetí kapitole čteme o jejich ohromujícím rozhodnutí před rozpálenou pecí a šestá kapitola popisuje jednání Daniela, coby staršího muže, v kauze „lví jáma“.

Vlastní hodnota a hodnota Ježíše Krista

Kdo se oddá Kristu, nemusí se už starat o vlastní hodnotu, protože mu byla udělena mnohem vyšší hodnota Kristova. V knize *Cesta ke zdraví* můžeme číst: „Mnozí z těch, kdo jsou schopni odvést vynikající práci, vykonají jen málo, protože se málo snaží. Tisíce lidí žijí tak,

³⁹ *Aller Diener*. Bern, Euro-Africa Division, 1983, II/III, s. 142.

*jako by neměli žádný velký cíl, pro který stojí za to žít, jako by neměli žádný ideál, jehož chtějí dosáhnout. Jedna z příčin toho tkví v tom, že sami sebe oceňují nízkou. Kristus za nás zaplatil nekonečnou cenu a chce, abychom sebe hodnotili podle ceny, kterou zaplatil.*⁴⁰

Prosba o odevzdání vůle

Jeden mladý muž toužil po tom, aby byl naplněn Duchem svatým, a dost se tím trápil. Kazatel se ho zeptal: „Odevzdal jsi svou vůli Bohu?“ „Myslím, že ne úplně.“ „Tedy,“ řekl kazatel, „dokud svou vůli zcela neodevzdáš Bohu, je zbytečné prosit o naplnění Duchem svatým. Chceš ji teď Pánu předat?“ „Myslím, že to nedokážu,“ odpověděl tento muž. „Jsi připravený, že to pro tebe Bůh může udělat?“ „Ano,“ odpověděl. „Tak ho o to požádej.“

Mladík se tedy modlil: „Bože, zbav mě mé svévole. Dej, abych se cele odevzdal tvé vůli. Vezmi si moji vůli. Prosím tě o to ve jménu Ježíše Krista.“ Potom se kazatel zeptal: „Stalo se to, o co jsi prosil?“ „Ovšemže,“ řekl, „prosil jsem Boha v souladu s jeho vůlí, proto jsem si jistý tím, že mě vyslyšel a že mám to, oč jsem ho prosil“ (1J 5,14.15). Potom kazatel řekl: „Popros teď Boha o křest Duchem svatým [naplnění Duchem svatým].“ Muž se tedy modlil: „Bože, pokřti mě právě teď Duchem svatým. Prosím tě o to ve jménu Ježíše.“ – A stalo se tak okamžitě, jakmile odevzdal Bohu svou vůli.⁴¹

Nejúžasnější je to, že náš láskyplný nebeský Otec je dokonce připraven na základě naší prosby vytvářet v nás podmínky pro přijetí Ducha svatého.

Na příkladu této modlitby si můžeme uvědomit dvě věci. Mladý muž citoval ve své modlitbě zaslíbení. Spoléhal se na Boží příslib, že Bůh vyslyší modlitby, které jsou v souladu s jeho vůlí, a že nás vyslyší v té chvíli, kdy mu předkládáme naše prosby. (Úžasná cesta modlitby se zaslíbeními je podrobně a prakticky vysvětlena v brožurce *Kroky k osobnímu oživení*, H. Haubeil, kapitola 4.)

Dále se rozhodl přijmout Boží pomoc, aby se mu mohl cele odevzdat.

⁴⁰ Ellen G. Whiteová. *Život naplněný pokojem*. Praha: Advent-Orion, 2006, s. 337.

⁴¹ Reuben A. Torrey. *Der Heilige Geist – Sein Wesen und Wirken*. Herold Verlag, 1966, s. 150.

Kormidlem našeho života je schopnost rozhodnout se

Uvědomme si, že schopnost vědomě se rozhodnout určuje směr našeho života. Abychom lépe pochopili důležitost této schopnosti, uvedu příklad: Trup slavné osobní lodi „Queen Elizabeth“ váží 1300krát víc než její kormidlo. To znamená, že kormidlem lze řídit hmotu, která je 1300krát těžší než kormidlo samotné. Kormidlo představuje naši schopnost rozhodovat se. Když se rozhodneme přijmout Boží vůli, pak nám Bůh dává k dispozici veškeré potřebné zázemí.

Výzvy

Pokud se chceme odevzdat Kristu, musíme se rozhodnout: Chceme žít sami pro sebe, nebo pro Boha? Obzvláště mladí lidé, ale i všichni ostatní si musí položit otázku, zda ve svém životě dají přednost sobectví, nebo zda chtějí sloužit Bohu.

Materiální hojnost a tělesné požitky mohou svádět k iluzi štěstí, ale nemohou nás trvale uspokojit. Stále toužíme po něčem dalším. Čím více máme, tím více chceme. Nakonec zjistíme, že nás tyto věci ovládají.

Možná od nás jiní lidé, které považujeme za autoritu (rodina, škola, sbor, firma, společnost) očekávají něco, co odporuje Božím požadavkům. S tím je třeba se s Boží pomocí vypořádat. Pokud se odevzdáme Ježíši Kristu, budeme mít sílu a odvahu dát přednost tomu, co od nás chce Bůh, a naše stanovisko moudře a zdvořile obhájit (viz Daniel 1).

Postačí, když se Bohu odevzdáme jednou v životě?

Při svém obrácení člověk odevzdá svůj život Bohu. To se děje skrze modlitbu. Po studiu Bible bývá rozhodnutí člověka zpečetěno křtem a má mít platnost navěky. Odevzdáme-li se Ježíši, pak uzavíráme smlouvu s Bohem.

Něco jiného je každodenní odevzdávání se Bohu. Často je označováno také jako odevzdání se, posvěcení, proto dochází občas k nejasnostem, co má člověk na mysli. Budu ho tedy pro snadnější rozeznání nazývat **posvěcením**. Každodenním posvěcením, odevzdáním nebo obrácením je myšleno to, že dnes chci svým životem

napiňovat onu základní smlouvu, kterou jsem uzavřel s Ježíšem Kristem, že i dnešní den si stojím za svým spojením s Bohem. Z tohoto důvodu je dobré se denně modlit v tomto smyslu: Pane, odevzdávám se ti se vším, co jsem a co mám.

Když se k tomuto vztahu přiznám, potom si nemusím dělat žádné starosti. Bůh je schopen ochránit to, co mu bylo svěřeno. Bůh si vždy stojí za svým slovem. Nikdy nepožádá o rozvod. Naše smlouva s Kristem je totiž v Bibli přirovnávána k manželství.

Morris Venden k tomu říká: *„Nemá žádný smysl se oženit, pokud člověk nemá v úmyslu zůstat ženatý. A zůstat ženatý může člověk jedině tehdy, když se předtím oženil a každý den se znovu a znovu přiznává ke svému partnerovi a obnovuje vůči němu svoji oddanost.“*⁴²

Abychom mohli stále prožívat „pozitivní důsledky“ našeho prvního odevzdání se Bohu, je nutné zůstat v Ježíši. Z tohoto důvodu Ježíš mluví v 15. kapitole Janova evangelia dvanáctkrát o *zůstávání* v něm, například ve verších 5 a 7:

„Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“

„Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, proste, oč chcete, a stane se vám.“

Vidíme, že život v hojnosti souvisí s důležitým faktem. Musíme zůstat ve spojení s Ježíšem. Jedině ve společenství s ním jsme schopni žít plodný život, život v radosti, síle, vítězství a s užitečnými schopnostmi. Bůh je schopen skrze náš život učinit velké věci. Když nás tato pravda strhne, zásadně změní náš život.

Přemýšlejme nad textem písně, která může být zároveň i naší modlitbou.

⁴² Morris L. Venden. *95 Theses on Righteousness by Faith*. Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 2003, s. 133.

*Přijmi mě, ó Boží Synu,
Ty jsi Stvořitel, já jsem hlína,
přetvoř mě podle svého záměru.
Čekám, až mě přijmeš.*

*Přijmi mě, ó Boží Synu,
zkoušej mě, zkoumej mě u trůnu milosti,
jenž je bělejší než sníh. Pane, obmyj mě,
abych byl vždy tvůj.*

*Přijmi mě, ó Boží Synu.
Žij teď svým Duchem ve mně,
buď v mém srdci jediným Králem,
ať všichni vidí, že jsem cele tvůj.⁴³*

⁴³ Text z CD, Männerquartett, *Die Hoffnungsträger*, 59302 Oelde.

JEŽÍŠ V TOBĚ

*Za jakých okolností ve mně žije Ježíš?
Jaký vliv to má na můj život?
Vrcholem všeho dosažitelného je být naplněn
veškerou plností Boží.*

*„Pravé náboženství znamená, že Kristus přebývá v našem srdci.“⁴⁴
„Kristus v nás přebývá prostřednictvím Ducha a přijetí Ducha do
srdce vírou je počátkem věčného života.“⁴⁵*

Všimněme si, že:

1. Kristus je v nás díky Duchu svatému,
2. Božího Ducha přijímáme vírou,
3. to je začátek věčného života.

Velmi cenné je pro mě poznání, že Ježíš chce v našem srdci přebývat prostřednictvím Ducha svatého, a pokud jsem jím naplněn, skutečně ve mně přebývá. Je to úžasná biblická pravda.

Zůstávat v Kristu

Ježíšovým přáním je prožívat s námi nejenom vřelé společenství prostřednictvím Ducha svatého v našem srdci, ale jde mu také o stálost a prohlubování našeho vztahu s Bohem.

⁴⁴ Ellen G. Whiteová. *The Review and Herald*. May 24, 1892, odst. 4.

⁴⁵ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 244.

Ježíš v J 15,1–17 říká: „*Zůstaňte ve mně, a já ve vás.*“ To je nádherné pozvání a současně jasný pokyn. Znamená to, že být stálým křesťanem je možné v Boží síle.

Ježíš dvanáctkrát používá sloveso „zůstat“. Přeje si, abychom s ním měli trvalý vztah.

K Ježíšově výzvě „*Zůstaňte ve mně, a já ve vás*“ (J 15,4) se Ellen G. Whiteová vyjadřuje takto:

„*Zůstávat v Kristu znamená neustále přijímat jeho Ducha a cele se odevzdat jeho službě. Spojení mezi Bohem a člověkem musí být stále živé.*“⁴⁶

Na jiném místě říká: „*Abychom šli kupředu, potřebujeme být v neustálém spojení s Božím prostředníkem. Možná že máme jistý díl Ducha Božího, ale skrze víru a modlitbu bychom měli stále usilovat o větší podíl Ducha.*“⁴⁷

„*Ježíš v nich bude přebývat a umožní, aby na ně působil vliv jeho posvěcujícího Ducha, který přinese životodárnou sílu do lidské duše.*“⁴⁸

Davidovu modlitbu můžeme vnímat jako zaslíbení: „*Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha*“ (Ž 51,12).

Síla z Božích zdrojů

Mnozí lidé nevědí, jak mohou od Boha čerpat sílu, proto žijí v duchovní chudobě, ačkoli: „*Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc*“ (2Pt 1,3).

V Texasu je známé ropné ložisko, které se jmenuje Yates Pool. V době hospodářské krize se zde nacházel ranč, který patřil muži jménem Yates. Choval zde ovce, ale nedokázal vydělat tolik peněz, aby splatil dluhy. Jednoho dne za ním přišel zástupce ropné společnosti a sdělil mu, že se pravděpodobně na jeho pozemku nachází ropa. Navrhl mu, že skuteční průzkumný vrt. Muž souhlasil a podepsal s ním smlouvu.

V hloubce 365 metrů narazili na obrovské ložisko ropy. Teď patří všechno Yatesovi! Kdysi, když kupoval pozemek, na kterém

⁴⁶ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 433.

⁴⁷ Ellen G. Whiteová. *Ye Shall Receive Power*. Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2012, October 24, s. 306.

⁴⁸ Tamtéž, s. 305.

se snažil vydělat si na živobytí, také získal právo na ropu a ostatní nerostné bohatství. Multimilionář, který žil v chudobě! V čem byl jeho problém? Nevěděl, že se tam nachází ropa.⁴⁹

Víš, co se píše v 2Pt 1,3.4? „Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc...” Zbytek verše si dovolím říct svými vlastními slovy – díky vřelému vztahu s Ježíšem prostřednictvím modlitby jsme obdarováni „vzácnými a velikými zaslíbeními”.

V okamžiku, kdy se vírou v Krista stáváme Božími dětmi, se také stáváme Božími dědici a můžeme využívat všechny jeho zdroje. Všechno, co potřebujeme k tomu, abychom byli Božími muži a ženami a Kristovými svědky nesoucimi jeho ovoce, včetně moudrosti, lásky a síly, máme k dispozici. Mnozí křesťané však žijí v duchovní chudobě, protože nevědí, jak mohou využít duchovní bohatství, kterým jsou Bohem obdařeni. Žijí jako Yates před objevením ropného ložiska; neuvědomují si, že jim náleží nesmírné bohatství.

Nejnáléhavější Ježíšova výzva: Prosba o Ducha svatého

V Bibli se nachází jediné místo, kde nás Pán Ježíš Kristus důrazně a láskyplně vyzývá k tomu, abychom prosili o Ducha svatého. Neznám jiné místo v Bibli, kde by nám Ježíš kladl něco na srdce s takovou laskavou naléhavostí, vyjma jeho pozvání zůstat v něm – to se nachází ve stati o modlitbě. Prosbu o Ducha svatého najdeme u Lukáše 11,9–13. (Viz kapitola 1: Ježíšův nejvzácnější dar.)

Prosit s vírou

Jedná se však o to, abychom prosili s vírou. „*To proto ... abychom zaslíbeného Ducha přijali **skrze víru***“ (Ga 3,14). „*Bez víry však není možné zalíbit se Bohu*“ (Žd 11,6). „... a aby Kristus **skrze víru** přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořeněni a zakotveni v lásce...” (Ef 3,17). Když prosíme o Ducha svatého, musíme si být jisti tím, že jsme ho obdrželi. Náš úžasný Bůh nám ukázal, jakým způsobem toho můžeme dosáhnout: *prostřednictvím modlitby se zaslíbeními.*

⁴⁹ William R. Bright. *Erfüllt mit dem Heiligen Geist—Wie erfährt man das?* Neuhausen, 1971, s. 27.

(Toto téma je podrobně popsáno v knížce *Kroky k osobnímu oživení*, kapitola 4: *Klíč k praxi*.)

Ellen G. Whiteová dokonce říká: „**Duch svatý čeká, že o něj budeme žádat a že ho přijmeme.**“⁵⁰

David Wolkwitz říká: „*Umíte si představit, že byste něco od Boha vyžadovali? V tomto případě mimořádný dar Ducha svatého? Taková myšlenka nám nahání úzkost a strach. Jenom na to pomyslet považujeme za neuctivé, až rouhavé. A přesto tento výraz používá na mnoha místech ve svých spisech Boží služebnice Ellen G. Whiteová. Co tím sleduje?*

*Především z toho poznáváme, že Bůh by nám chtěl tento dar dát, protože nás miluje a protože Ducha svatého potřebujeme. Znamená to také, že jeho dar je pro nás velmi důležitý. Jestliže je nám řečeno, že tento dar obdržíme, až o něho požádáme, potom je jasné následující: Když ve svém životě toužíme po **trvalé přítomnosti Ježíše**, aby nás vedl, potom smíme s vědomím své oddanosti vůči Bohu plni důvěry a naděje žádat o Ducha svatého. O tom je třeba hluboce a důkladně přemýšlet.*“⁵¹

Slovo „vyžadovat“ v sobě skrývá silný zájem; jde o něco, co nutně potřebuji nebo co bych chtěl mít. Tento výraz v sobě obsahuje vážnost a opravdovost prosícího.

Naše zábrany tedy můžeme odložit, když si uvědomíme, že „*s radostí jim splní [Bůh] i ty nejodvážnější prosby, aby mohli oslavit jeho jméno.*“⁵²

Skutečně jde o to, každý den se celým svým srdcem odevzdat Ježíši a vírou získat velký dar, dar Ducha svatého.

Úžasná přímluvná prosba apoštola Pavla

V Efezským 3,14–21 čteme nádhernou přímluvnou prosbu apoštola Pavla za sbor v Efezu. Co v sobě zahrnuje?

1. Pavel prosí o moc Ducha svatého,
2. aby prostřednictvím Ducha v nich přebýval Ježíš Kristus,
3. aby se v nich rozvíjel Ježíšův charakter – ovoce Ducha,
4. a aby dosáhli plnosti Boží.

⁵⁰ Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 56.

⁵¹ David Wolkwitz. *Der Weg zu einer kraftvollen Erweckung*, s. 205.

⁵² Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 427.

„Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk‘ a **aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce** mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a **dát se prostoupit vší plností Boží**. Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všecka pokolení na věky věků! Amen.“

Jak mohu získat vnitřní sílu?

Podstatu života víry nám ukazuje verš 16: „... aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk““.

Potřebujeme získat od Boha sílu, kterou obdržíme skrze Ducha svatého. V knížce *Kroky k osobnímu oživení*⁵³ je představeno, proč je nutné se denně zasvěcovat Ježíši a denně prosit o Ducha svatého. Prostřednictvím modlitby se zaslíbeními si můžeme být jisti tím, že jakmile budeme prosit o Ducha svatého, tak ho skutečně obdržíme. Prosím, přečtěte si tyto pasáže ještě jednou. Je to velmi důležité.

Kristus v nás

Co následuje podle 17. verše? „... a **aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce...**“

Uvědomujeme si dostatečně tuto úžasnou skutečnost? Když žijeme v Duchu svatém, potom je samozřejmostí, že Ježíš žije v našem srdci. Nemůžeme to ani cítit, ani nějakým způsobem změnit. Musíme tomu uvěřit. Když tomu věříš, můžeš mu říct: „Děkuji ti, Pane Ježíši, že jsi v mém srdci.“ Nebo: „Pane, mám takovou radost z toho, že ve mně žiješ.“

Andrew Murray říká: „Ježíš tě tímto způsobem vtahuje do životního společenství se sebou samým s tím záměrem, aby se jeho život stal součástí tvého života.“⁵⁴

⁵³ Helmut Haubeil. *Kroky k osobnímu oživení*.

⁵⁴ Andrew Murray. *Bleibe in Jesus*. Leun: Herold Verlag, 2012, s. 149.

Ellen G. Whiteová říká: „*Působením Ducha svatého žije Kristus ve věřícím člověku.*“⁵⁵ Dále pak: „*V plánu znovuoživení Božího obrazu v člověku bylo předurčeno, že Duch svatý má zprostředkovat Kristovu přítomnost a přetvářet charakter člověka.*“⁵⁶ Stejně jako: „*Zdravý křesťan je ten, v němž Kristus, naděje na Boží slávu (Ko 1,27), získává svoji podobu.*“⁵⁷

Text říká, že Kristus přebývá v našich srdcích **skrze víru**. Jádrem víry je důvěra a díky ní svěříme Ježíši celý svůj život. Jedná se o naše první zásadní životní odevzdání se a pak o následné každodenní odevzdání se Ježíši Kristu.

Proč je tak důležitá trvalá a úplná odevzdanost Bohu?

Boží slovo nás k tomu vyzývá v Ř 12,1 (ČSP): „*Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v obět živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu.*“ V PŘ 23,26 (ČSP) je pozvání: „*Můj synu, dej mi své srdce...*“

Význam našeho odevzdání se je podrobně popsán v druhé kapitole „*Odevzdat se Ježíši*“. Doporučuji ke studiu kapitolu „*Úplné odevzdání*“ v knize „*Cesta k vnitřnímu pokoji*“. Naše odevzdání se Boží lásce nám přinese velké dobrodiní. Když Ježíši dovolíme, aby vedl náš život, potom nás může vysvobodit od kruté nadvlády našeho vlastního Já (od závisti, zloby, tvrdohlavosti a dalších negativních vlastností).

Ellen G. Whiteová píše: „*Přijetí Ducha znamená přijetí Kristova života. Kdo jej přijímá, přijímá i Kristovy vlastnosti.*“⁵⁸

A na jiném místě je psáno: „*Vítězství nezískáme velkým úsilím nebo silou, nýbrž úplným odevzdáním se Ježíši Kristu.*“⁵⁹

⁵⁵ Francis D. Nichol. *Seventh-day Adventist Bible Commentary*. vol. 6, Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2001, s. 1112.

⁵⁶ Ellen G. Whiteová. *Ye Shall Receive Power*. February 8, s. 47.

⁵⁷ Tamtéž, February 4., s. 43.

⁵⁸ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 513.

⁵⁹ Ellen G. Whiteová. *Sons and Daughters of God*. Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2003, s. 279.

Pochopení zjeveného tajemství

Vraťme se k Efezským 3,18 (ČSP): „... a tak abyste byli se všemi svatými schopni pochopit...“

Co máme všichni pochopit? To tajemství, že Kristus v nás přebývá skrze Ducha svatého. Tím je náš život proměňován, protože jsme zakořeněni a zakotveni v Boží lásce. To znamená: Ježíš Kristus v nás projevuje svůj charakter, rozvíjí v nás svoji podobu.

Jeden náš bratr v Kristu napsal: „Pravda ,být v Kristu‘ a Ježíšovo ,být v nás‘ je tak jednoduchá, a přesto tak těžce pochopitelná, že to většina křesťanů téměř nikdy nepoznala.“⁶⁰

Pavel v Ko 1,25–27 (ČSP) říká:

„Jelím služebníkem [církve] jsem se stal podle Boží správy, která mi pro vás byla svěřena, abych naplnil slovo Boží – to **tajemství, které bylo od věků a od prvních pokolení ukryté, nyní však bylo zjeveno jeho svatým...**“ O jaké tajemství se zde jedná? Verš 27: „... kterým Bůh toužil oznámit, jaké je **bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy.**“

To skryté a mezitím zjevené tajemství je, že sám Ježíš v nás touží prostřednictvím Ducha svatého přebývat. Text říká, že to je pro nás nadějí na Boží slávu. To znamená, že se nám dostává jak života v hojnosti, který podle Božího záměru prožíváme už tady na zemi, tak věčného života, jenž je tímto také zaručen.

Ellen G. Whiteová říká k tomuto tajemství „Kristus v nás“, „naděje slávy“ (Ko 1,27) následující: „**Poznání tohoto tajemství nám nabízí klíč ke všem ostatním poznáním. Otevírá před člověkem poklady vesmíru a možnosti nekonečného rozvoje.**“⁶¹

Boží slovo používá velmi často výraz „Kristus ve vás“ nebo podobné výrazy jako „v Kristu“, „v něm“, „v Pánu“, „v Nejmilejším“. Poslední výraz je například klíčovým slovem v listu Efezským.

Vzpomeňme také na svědectví apoštola Pavla: „... nežiji už já, ale **žije ve mně Kristus**“ (Ga 2,20).

V Ř 15,18 je psáno: „**Neodvážil bych se totiž mluvit o něčem, co by nevykonal Kristus skrze mne, slovem i skutkem...**“

⁶⁰ Dennis Smith. *Spirit Baptism and Abiding in Christ*. 2010, s. 12.

⁶¹ Ellen G. Whiteová. *Výchova*. Praha: Advent-Orion, 2007, s. 103.

Jiné texty, které nám jsou možná známé:

„Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí **v triumfálním průvodu Kristově...**“ (2K 2,14).

„Kdo je **v Kristu**, je nové stvoření“ (2K 5,17). Zde se jedná o proměnu charakteru prostřednictvím ovoce Ducha.

„... **v Kristu Ježíši** stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky...“ (Ef 2,10).

„... kdo zemřeli **v Kristu**, vstanou nejdříve...“ (1Te 4,16).

„Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že **v něm jsme**“ (1J 2,5).

„... Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého **vlastního Syna ... a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás...**“ (Ř 8,3.4).

Když se podíváme do konkordance, můžeme pod klíčovými slovy „v Kristu“, „v Nejmilejším“, „v Pánu“ nebo „v něm [Kristu]“ najít mnoho dalších vzácných textů.

ELLEN G. WHITEOVÁ K TÉMATU „KRISTUS VE VÁS“

Důsledky jednoty v Kristu

„Když budou Boží děti jednotní v Duchu, potom bude z jejich srdcí odstraněno každé pokrytectví a každá samospravedlnost... Bůh zjeví své tajemství, které bylo od věčnosti skryto. Odhalí, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu“ (Ko 1,27).⁶²

Josef, Daniel a jeho tři přátelé

„Budte připraveni následovat příklad těchto zásadových mladých mužů! Nikdy se nestyďte za svoje společenství. Ať je vidět před lidmi i anděly, ke komu patříte. Nenechejte se ovládat nepravou skromností nebo obezřetností, které vám našeptává takové způsoby jednání, které jsou v rozporu s touto radou. Správnou volbou slov, stálou činností, svědomitostí a upřímnou zbožností podejte jasné svědectví o své víře, že

⁶² Ellen G. Whiteová. *Selected Messages*. Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2007, book 1, s. 386.

*Kristus kraluje ve vašem životě. A vaše schopnosti bez výhrady složte k jeho nohám, aby je mohl použít ve své službě.*⁶³

Rodinný život

*„Kristus spojuje. Jestliže se manželé podřizují Boží vůli, pak si dokážou vážit jeden druhého a jejich vzájemná láska a důvěra se harmonicky rozvíjí. To však vyžaduje, aby ze svého života odstranili všechno, co narušuje pokoj a soulad. Svou lásku by měli chránit jako cenný poklad. Muž, který je shovívavý a miluje svou ženu, zjistí, že manželka mu lásku a dobrotu opětuje. V manželství, kde vládne Boží Duch, se nevedou nevhodné řeči. Pokud manželé skutečně žijí s Kristem, tou nadějí slávy' (Ko 1,27), mohou ve svém vztahu prožívat vzájemnou lásku a porozumění. Kristův Duch v srdci ženy působí stejně jako Duch Kristův, který naplňuje srdce muže. Oba manželé sledují jeden cíl: připravují se na domov, který Pán Ježíš odešel připravit těm, kteří ho milují.*⁶⁴

*„Toužíte po rodinném životě, jaký prožíval Abraham? On sám stanovil, jak by měla být vedena jeho domácnost. Celou svou rodinu učil zachovávat Boží nařízení. Vy, jako maminky, je také musíte trpělivě vštěpovat svým dětem. Nemůžete si dovolit marnit čas věcmi, které jsou právě v módě. Učte své děti, že patří Kristu. V dnešní době musíme formovat jejich povahu. Vy, mladí muži a mladé ženy, dnes rozhodujete o vašem budoucím údělu. **Přijměte do srdce Ježíše Krista! Ochrání vás od pokušení.**“⁶⁵*

Přemožení

*„Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové“ (2K 5,17). „V Kristově moci **rozbíjejí** muži a ženy **okovy hříšných zvyků a zbavují se sobectví**. Z bezbožníků se stávají věřící, z opilců střízliví a ze zhýralců čistí lidé. Ti, kdo se podobali satanovi, se mění k Božímu obrazu. Tato změna je sama o sobě největším ze všech zázraků. Jedno z nehlubších tajemství Božího slova spočívá v tom, že dokáže*

⁶³ Ellen G. Whiteová. *Messages to Young People*. Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2003, s. 28.

⁶⁴ Ellen G. Whiteová. *Šťastný domov*. Praha: Advent-Orion, 1997, s. 24.

⁶⁵ Ellen G. Whiteová. *Temperance*. Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 2004, s. 290, 291.

takovou proměnu způsobit. Nejsme schopni to pochopit; můžeme jen věřit tomu, co nám říká Písmo: „Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu“ (Ko 1,27).⁶⁶

Ježíšovy dopisy

„Jestliže jej následujeme, posílá nás jako svoje svědectví do našich rodin, do měst nebo obcí, kde žijeme. Jestliže Ježíš Kristus v nás žije, chce naším prostřednictvím promlouvat k lidem, kteří ho ještě neznají. Pravděpodobně nečtou Bibli a z jejích stránek k nim Boží hlas nemluví. Nevidí Boží lásku v jeho činech. Pokud však pravdivě představujeme Ježíše Krista, pak by jej mohli zahlédnout naším prostřednictvím. Mohli by alespoň částečně poznat, že je dobrý, a tak začít mít o něj zájem, mít ho rádi a chtít pro něj něco udělat.“⁶⁷

Zcela osobní stránka Boží lásky

V tomto vroucím spojení, které Kristus prostřednictvím Ducha svatého s námi může a také chce uzavřít, se projevuje zvláštním způsobem osobní stránka veliké Boží lásky. Je nepochopitelné, že ve mně přebývá Kristus. Ale jeho slovo nás o tom ujišťuje, a proto tomu tak je.

V Ef 3,18 je psáno: „... abyste byli se všemi svatými schopni pochopit, jaká to šíře a délka a výše a hloubka...“

Jednou chtěl otec svému synovi, se kterým se vydal na zámořskou plavbu, přiblížit velikost Boží lásky. Řekl mu: „Zkus dohlédnout co nejdál přes příď lodi – a teď dozadu přes zád, to je délka Boží lásky. Teď se rozhlédni doleva a doprava, to je šířka Boží lásky. Když se podíváš nahoru na nebe, to je výška Boží lásky. A teď se podívej na vodu, pod námi je hluboký oceán. To je hloubka Boží lásky. – Chlapec chvíli přemýšlel a potom se rozzářil: „A víš, tati, co je na tom to nejlepší? Že jsme uprostřed.“

Každý z nás, kdo svůj život každodenně zasvětil Kristu a denně se nechá naplňovat Duchem svatým, je ve středu Boží lásky. Neexistuje žádné lepší místo, ve kterém bychom mohli žít. Každé ráno se modlím o to, aby mě náš úžasný Bůh držel pevně na tomto místě.

⁶⁶ Ellen G. Whiteová. *Poslové naděje a lásky*. Praha: Advent-Orion, 2007, s. 274nn.

⁶⁷ Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*. Praha: Advent-Orion, 2005, s. 129.

Vrchol všeho dosažitelného: Život v hojnosti

V Ef 3,19 (ČSP) jde Pavlovi o to, abychom poznali Ježíšovu lásku k nám a abychom tak byli naplněni vší plností Boží. Verš 19: „... a poznat Kristovu lásku, která převyšuje poznání, a tak byli naplněni až do vší plnosti Boží.“

Všimli jsme si, co je důsledkem toho, když v nás přebývá Kristus? Začíná tím cesta k Boží plnosti. Ježíš u J 10,10b říká, že přišel proto, abychom měli život v hojnosti. V Ko 2,9.10 (ČSP) je psáno: „*Neboť v něm [Ježíši] tělesně přebývá veškerá plnost Božství. I vy jste v něm naplněni...*“ Prožíváš ve svém životě Boží plnost? Bůh ti ji chce darovat. Učiň vše potřebné pro to, abys ji mohl přijmout!

Vyslyšení nad naše prosby

Můžeme prosit o to, aby Bůh vyslyšel naše prosby podle zaslíbení v Ef 3,20 (ČSP): „*Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet...*“ S odvoláním se na toto zaslíbení smíme Boha prosit, aby náš úžasný Bůh nejenom naše modlitby vyslyšel tak, jak mu je předkládáme, ale aby učinil nad naše prosby, nad naše chápání, nad míru podle bohatství jeho slávy a moci. Navíc můžeme prosit podle Jr 33,3 (ČSP), aby nám Bůh odpověděl a aby nám oznámil velké a nedostupné věci: „*Volej ke mně a odpovím ti, oznámím ti velké a skryté věci, které neznáš.*“

Jaké důsledky má Ježíšova přítomnost v mém srdci?

V 1K 1,30 (ČSP) Pavel píše: „*Vy však jste z něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal **moudrostí** od Boha, **spravedlností, posvěcením i vykoupením.***“

Kristus se nám stal **moudrostí**. Skrze Krista v nás jsme schopni jednat moudře. V Př 8,11 (ČSP) je psáno: „*Vždyť moudrost je lepší nežli drahokamy, nic z toho, po čem toužíš, se jí nevyrovná.*“ Kaz 2,13 (ČSP) říká: „*Já jsem tehdy viděl, že z moudrosti je větší užitek než z pomatecnosti, stejně jako je větší užitek ze světla než ze tmy.*“

Kristus se nám stal **spravedlností**. To znamená, že skrze něho můžeme znovu získat ztracenou spravedlnost. V Ř 8,4 (ČSP) je uveden jeden vzácný text: Bůh ... poslal svého Syna „*aby byl požadavek Zákona **naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.***“

Uvědomme si, že podle tohoto biblického textu bude spravedlnost **v nás** naplněna **skrze Ježíše**, a to pouze v těch, kteří se řídí vůlí Ducha. Jedině tak v nás může Kristus přebývat.

Dennis Smith říká, že „*spravedlnost z víry má ospravedlňující a posvěcující aspekt. Ospravedlnění znamená, že Bůh osvobozuje věřícího od hříchu a trestu a hříšníka, který touží po obrácení, přikrývá Kristovou spravedlností (dokonalou poslušností).*“⁶⁸ Tím nastane ta nejúžasnější výměna, jaká kdy byla uskutečněna: Kristus bere moji vinu na sebe a daruje mi svou spravedlnost. Díky tomu stojíme před Otcem, jako bychom nikdy nezhřešili. „*Jak daleko je východ od západu, tak od nás vzdálil naše přestoupení*“ (Ž 103,12; ČSP).

Díky Boží milosti můžeme kráčet životem nezatížení vinou.

Kristus se nám stal **posvěcením**. Co znamená *posvěcení*? „*Pravé posvěcení znamená dokonalou lásku a poslušnost a dokonalý soulad s Boží vůlí.*“⁶⁹

Jak velký význam má Ježíšova přítomnost v našem srdci pro život v radostné poslušnosti, to budeme blíže studovat v kapitole 4: „*Poslušnost skrze Ježíše*“.

Kristus nám zajistil naše **vykoupení**, to znamená, že nám odpustil všechny viny, osvobodil nás od závislosti na hříchu a dal nám věčný život. Ježíš svou obětí zaplatil výkupné. V Africe, v době otrokářství, byl chyceným a zajatým lidem nasazen kolem krku železný límec opatřený zámekem. Řetězem pak byli všichni otroci propojeni mezi sebou. Stávalo se, že cestou byl některý z těchto ubožáků vykoupen na svobodu. Jakmile bylo zapláceno výkupné, otrok byl zbaven železného límce. Ježíš za nás také zaplatil a vysvobodil nás.

Co jiného ve mně způsobuje Ježíš?

Postupně se bude ve mně rozvíjet **smýšlení Ježíše Krista**. Fp 2,5 (ČSP) můžeme vnímat v souvislosti s našimi prosbami také jako zaslíbení: „*Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši.*“ Když to Ježíši dovolíme, potom v nás nechá mocně působit svůj způsob myšlení a jednání. Budeme milovat to, co miluje On, a držet se zpátky od toho, co se ani jemu nelíbí.

⁶⁸ Dennis Smith. *40 Days: Prayers and Devotions to Revive your Experience with God*, book 2, s. 18.

⁶⁹ Ellen G. Whiteová. *Poslové naděje a lásky*, s. 325.

Dává mi schopnost být jeho svědkem

Protože Ježíš přišel, „*aby hledal a spasil, co zahynulo*“ (L 19,10), bude na lidi zcela přirozeně působit mým prostřednictvím a zvat je ke spásě. „*Jestliže Ježíš Kristus v nás žije, chce naším prostřednictvím promlouvat k lidem, kteří ho ještě neznají.*“⁷⁰ „... *ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země*“ (Sk 1,8). O této výzvě budeme společně přemýšlet v 5. kapitole „Přitažlivá víra“.

Modlitba v Duchu svatém Modlitba v Ježíšově jménu Modlitba se zaslíbeními

Jsmo vyzýváni: „*Modlete se v Duchu svatém*“ (Ju 1,20). Když v nás Kristus skrze Ducha svatého přebývá, potom se můžeme modlit ve jménu Ducha svatého a v Ježíšově jménu. Ježíš nás ujišťuje: „*A oč byste požádali v mém jménu, to učiním, aby byl Otec oslaven v Synu*“ (J 14,13; ČSP). Ellen G. Whiteová jasně říká: „*Máme se modlit nejen ve jménu Ježíše Krista, ale také pod vlivem Ducha svatého.*“⁷¹

Co to znamená modlit se v Ježíšově jménu? „*Ježíš nám radí, abychom se v modlitbě odvolávali na něj. To však neznamena jen zmínit jeho jméno na počátku, případně na konci modlitby. Znamená to modlit se v souladu s jeho záměry. Znamená to, že důvěřujeme jeho slibům, uvědomujeme si závislost na jeho milosti a děláme to, co si přeje.*“⁷²

Modlit se v Ježíšově jménu tedy obsahuje čtyři aspekty:

1. Modlit se v Ježíšově Duchu znamená být naplněn Duchem svatým.
2. Spolehnout se na jeho zaslíbení; to znamená mimo jiné citovat v modlitbě jeho zaslíbení.
3. Důvěřovat jeho milosti – zde se jedná o vzájemný vztah důvěry s Bohem.
4. Jednat podle jeho vůle; to znamená jednat v jeho Duchu a být jeho prostřednictvím ve všech věcech poslušný.

⁷⁰ Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 129.

⁷¹ Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 73.

⁷² Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 113.

Jsme-li v Kristu, potom jsou v nás tyto předpoklady naplněny díky jeho milosti. Modlit se v Ježíšově jménu znamená modlit se v Ježíšově moci. On slíbil, že nás vyslyší. Ježíš nesmírně důvěřuje těm, kteří v něm zůstávají.

Modlitba s odvoláváním se na jeho zaslíbení:⁷³ Díky Kristu v nás si smíme nárokovat všechna jeho zaslíbení. „*Neboť všechna Boží zaslíbení, kolik jich jen je, v něm jsou „ano“*“ (2K 1,20; ČSP). Dále pak 2Pt 1,3.4: „*Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, [tím je myšlen vřelý vztah k Ježíši Kristu] který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím [díky vztahu s Ježíšem Kristem] nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.*“

Všimněme si, jak to Bůh dokonale naplánoval:

- ▶ Bůh nám daroval vše, co je nutné k životu a k naší proměně.
- ▶ Tento dar obdržíme díky našemu upřímnému vztahu ke Kristu.
- ▶ V tomto vztahu se nám skrze modlitbu se zaslíbeními, to je skrze modlitbu víry, dostane přednosti být účastníky Boží přirozenosti.

Osvobození z moci hříchu

„*Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti*“ (Ř 8,1.2).

Proč není žádného odsouzení, žádného zatracení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši? Jednak proto, že Kristus vzal na sebe naši vinu za hřích, a také proto, že pokud v nás Kristus přebývá, potom už nejsme spoutáni hříchem. Tíha hříchu je z nás sejmuta, jsme osvobozeni od zákona hříchu. To znamená, že už nemusíme neodvratně hřešit, přesto se ale může stát, že do hříchu upadneme. O vysvobození z moci hříchu můžeme číst vzácná slova také v Ga 5,16: „*Chci říci: Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.*“

⁷³ Modlitba se zaslíbeními je podrobně a prakticky popsána v knize H. Haubeila *Kroky k osobnímu oživení*, 4. kapitola.

V Ga 5,17.18 následuje vysvětlení, že to souvisí s životem v Duchu svatém. Dále pak ve verších 19–21 přichází výčet skutků tělesného člověka, které díky životu v Duchu svatém už nemusíme dělat. Kristus v nás je naší ochranou před hříchem a před padlými anděly: „Víme, že kdo je narozen z Boha, nehřeší; ale ten, kdo byl zplozen z Boha, **střeží sebe samého a ten Zlý se ho nedotýká**“ (1J 5,18; ČSP). Kristus v našem srdci způsobí skrze Ducha svatého „přetlak“, takže to zlé zůstává venku. Je třeba si však také uvědomit jednu důležitou věc – vnitřní člověk je den ze dne obnovován (2K 4,16).

Skrze Krista v nás jsme povzbuzováni k tomu, abychom nehřešili

V 1J 3,6–9 jsou napsána velmi vážná slova o hříchu: „**Kdo v Synu zůstává, nehřeší; kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal. Dítky, ať vás nikdo neklame: Spravedlivý je ten, kdo činí spravedlnost – tak jako on je spravedlivý. Kdo však se dopouští hříchu, je z ďábla, protože ďábel od počátku hřeší. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy ďáblovy. Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává; ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.**“

Experti na řečtinu tvrdí, že se tato rozhodující slova o hříchu vztahují na hříchy, které činíme ze zvyku. To podle původního řeckého textu znamená: „*nehřeší ustavičně, tedy ze zvyku, ale tu a tam upadne do hříchu. Jako Boží děti máme jednat správně a dodržovat Boží přikázání...*“⁷⁴

Kristus v nás a s námi způsobí, že jsme schopni zanechat hříšných zvyklostí. Náš život v Kristu nám pomáhá překonat i dlouho trvající hříchy.

Když hřešíme, stáváme se znovu tělesnými lidmi?

UVědomme si však, že touto úžasnou proměnou nedosáhneme bezhříšnosti. Ze slabosti, unáhlenosti či nerozumnosti zhřešíme. Pokud se tak stane, je třeba se znovu „duchovně nadechnout“. To znamená vyznat hřích, přijmout odpuštění a znovu prosit o naplnění Duchem svatým. Pokud „duchovně dýcháme“, potom se jako

⁷⁴ Werner E. Lange. *Unser größtes Bedürfnis*, s. 31.

duchovní křesťané nestaneme tělesnými křesťany. Hříchem nebude náš duchovní vztah přerušen. Je to však narušení, kterému musíme čelit.

Tělesnými křesťany se znovu staneme tehdy, pokud dovolíme, aby se do vztahu vklínila nedůvěra, a tak přestaneme „duchovně dýchat“. Naše hříšná přirozenost zůstane až do příchodu zachována. Žádný apoštol nikdy netvrdil, že máme být bezhříšní. Ale díky Kristu v nás nastane rozhodující změna v našem vztahu k hříchu.

Praktický výsledek

Proto nám apoštol Jan říká: *„Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista spravedlivého“* (1J 2,1).

Je to Boží prosba k nám, abychom skrze Krista v nás nehřešili, ale pokud se tak stane, smíme prosit našeho Přímlovce o odpuštění a také jej přijmout.

Ellen G. Whiteová píše: *„Jedině mocnou silou třetí božské osoby, která nepřichází s omezenou mocí, ale v plnosti Boží moci, se můžeme postavit hříchu a přemoci ho.“*⁷⁵

Ano, životem s Kristem skrze Ducha svatého je moc hříchu zlomena a jeho četnost značně snížena.

Pevné zdraví

Kristu také záleží na našem dobrém tělesném zdraví: *„Milovaný, modlím se, abys ve všem prospíval a byl zdráv, tak jako prospívá tvá duše“* (3J 1,2; ČSP). *„A sám Bůh pokoje kéž vás celé posvětit a celého vašeho ducha i duši i tělo kéž zachová bez poskvrny až k příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, kdo vás povolává; on to také učiní“* (1Te 5,23.24; ČSP).

Genetik Dr. Sang Lee ve svých přednáškách zdůrazňuje, že za předpokladu důvěrného vztahu ke Kristu naše geny skvěle pracují a produkují hormony zdraví.

V třetím sešitu *Zdraví v době konce* v brožuře *40 dnů zamyšlení a modliteb* od Dennise Smithe je nám na téma zdraví představen

⁷⁵ Ellen G. Whiteová. *Ye Shall Receive Power*. January 5, s. 13.

zcela jiný pohled, než jsme zvyklí. Zdůrazňuje motivaci a sílu Ducha svatého, která je nutná pro změnu životního stylu. Z tohoto důvodu zaujímá emocionální zdraví v životě člověka tak důležité místo. On sám o tom říká následující: „40 dnů zamyšlení a modliteb by nám mělo ukázat, jak spolupracujeme s Bohem, abychom dosáhli dokonalé tělesné, emocionální a duchovní obnovy, kterou nám chce Bůh dopřát.“⁷⁶

Jeden obchodník napsal: „Díky každodennímu naplnění Duchem svatým jsem přijal zdravotní poselství za své. Dříve v mém životě žádný seminář o zdraví nezpůsobil jakoukoli změnu. Vždycky jsem miloval maso, mnohdy jsem ani neřešil, o jaký druh masa se jedná, pil jsem kávu a černý čaj. Nemyslel jsem si, že by to mohl být nějaký problém. Občas jsem si dal i pivo. Od roku 2009 se denně modlím o naplnění Duchem svatým. Díky jeho moci jsem se vzdal masa, kávy, černého čaje i piva. Stal jsem se vegetariánem. Poznal jsem, že život v Duchu svatém je základem vítězství ve všech věcech, včetně otázky střídmosti a životního stylu.“⁷⁷

Velká změna v životě Hudsona Taylora

Když Hudson Taylor působil jako vedoucí misie v čínském vnitrozemí, dostal od svého kolegy misionáře McCarthyho dopis. Bůh tento dopis použil k tomu, aby Hudsonovi otevřel oči pro pochopení úžasné pravdy týkající se našeho zůstávání v Kristu a jeho zůstávání v nás. Jednalo se o tajemství jednoty věřícího člověka s Kristem. Od toho dne se stala Taylorova cesta s Bohem cestou míru, pokoje a vítězství. Této úžasné proměny si všimli i jeho spolupracovníci. Říkali o něm: „Hudson Taylor se dal novou cestou jako nový člověk do nového světa, aby se sdílel o tom, co pro něho učinil jeho Pán.“

Taylor o tom napsal své sestře do Anglie dopis. Snažil se jí v něm vysvětlit úžasnou pravdu, kterou objevil, a zkušenost, kterou učinil se svým Bohem. Napsal: „Moje práce nebyla nikdy tak objemná a náročná a nikdy nevyžadovala tolik odpovědnosti jako nyní, ale stres a tlak, který jsem díky ní dříve prožíval, je pryč. Poslední měsíc je možná tím

⁷⁶ Dennis Smith. *40 Days: God's Health Principles for His Last-Day People*, book 3, Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2012, Day 1.

⁷⁷ E-mail zaslaný H. Haubeilovi 7. 3. a 21. 3. 2013, zkráceno.

nejšťastnějším měsícem mého života. Toužím se s tebou alespoň zčásti sdílet o tom, co ve mně Pán způsobil. Nevím, jak dalece budu schopen všechno srozumitelně popsat, protože se vlastně nestalo nic nového, nic zvláštního ani podivuhodného – a přesto je všechno nové! Jednoduše řečeno: „Tam, kde jsem byl dosud slepý, nyní vidím.“

Když bylo moje břemeno nejtěžší, Bůh použil jistou větu v dopise od McCarthyho tak, že se mi otevřely oči. **„Duch Boží mi odhalil pravdu o naší jednotě s Ježíšem, jak jsem ji nikdy předtím neznal.“**

Taylor ve svém dopise dále píše, jak Pán způsobil, že porozuměl Ježíšovým slovům, že On je tím vinným kmenem a věřící vinnými ratolestmi. Píše: „*Jaká to je radost poznat pravdu!*“ Potom pokračuje: „*To nejlepší, (pokud se tedy vůbec dá říci, že jedno je lepší než to druhé) je bezpečí a útočiště, které můžeme prožívat díky úplnému ztotožnění se (úplné jednotě, úplnému odevzdání se) s Kristem. Jakmile jsem si tuto věc uvědomil, nedělám si už kvůli ničemu žádné starosti. Jsem si jist tím, že On je schopen prosadit svoji vůli, a jeho vůle je také mojí vůlí. Nezáleží na tom, kam mě postaví nebo jak mě chce použít. Důležitější je, že o tom rozhoduje On, ne já. Rovněž pro nejjednodušší úkoly a poslání ve svém životě potřebuji dar jeho milosti a v nejtěžších chvílích je jeho milost také dostačující.*“

Dennis Smith o Hudsonově prožitku:

„*Hudson Taylor našel na své cestě s Bohem tajemství vítězství. Objevil, jak za všech okolností své služby Kristu může prožívat velký pokoj. Bůh nabízí každému ze svých dětí stejné vítězství a stejný pokoj. Toužíš po takovém vítězství a pokoji? Mojí modlitbou je, aby každý, kdo čte tuto knihu, právě toto našel: vítězství a pokoj v Kristu, radost, která se předtím jevila jako nedosažitelná.*“⁷⁸

Připojuji se k této prosbě a přeji každému, v němž přebývá prostřednictvím Ducha svatého Kristus, naplněný a plodný život pro Krista, který je charakterizován nadpřirozenou mocí Ducha svatého. „*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic*“ (J 15,5).

⁷⁸ Dennis Smith. *Spirit Baptism and Abiding in Christ*, s. 10nn.

Ježíš o sobě říká: „*Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky*“ (J 14,10b). Ježíš velice touží po tom, abychom mohli říci totéž.
„*Kristus v srdci a Kristus v životě – to je naše bezpečí.*“⁷⁹

Doporučení ke studiu:

Bill Bright, *Beständiges Leben im Heiligen Geist – Wie lernt man das? (Trvalý život v Duchu svatém – Jak se to naučit?)* Lze si přečíst nebo vytisknout na www.missionsbriefe.de – Nachfolge – Jüngerschaft – Mitteilbar Konzepte.

Dennis Smith, *40 dnů zamyšlení a modliteb k přípravě na Ježíšův druhý příchod*. Praha: Advent-Orion, 2017.

⁷⁹ Ellen G. Whiteová. *Život naplněný pokojem*, s. 276.

POSLUŠNOST SKRZE JEŽÍŠE

*Jak mohu žít v radostné poslušnosti?
Jaké znaky má poslušnost víry?
Proč je poslušnost radostí?*

Hudson Taylor přirovnává Bibli k jízdnímu řádu

Na jedné teologické konferenci ve Frankfurtu nad Mohanem se studenti zeptali postaršího čínského misionáře: „Jak můžete věřit každému slovu z Bible?“ „Jednoduše,“ odpověděl. „Představte si, že chcete zítra odcestovat domů, otevřete si jízdní řád a podíváte se, v kolik odjíždí vlak. Když zjistíte, že jede v sedm hodin ráno, pravděpodobně nebudete nic dalšího zjišťovat, ale půjdete druhý den na nádraží a najdete svůj vlak připravený k odjezdu. Bible, její přikázání a zaslíbení – to je můj jízdní řád už přes padesát let. Její rady jsem za svůj dlouhý život vždy vnímal jako správné, a to i ve stovkách situací, kdy jsem byl ohrožen na životě. V Bibli je napsáno: *„Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“* Tak jsem se tím řídil a nikdy jsem nebyl v žádné kritické životní situaci zklamán. Pokud budete jednat obdobně, prožijete stejné zkušenosti.“⁸⁰

⁸⁰ Poznámka prof. Dr. Karla Heima, kniha není k dispozici.

Poslušnost skrze Ježíše Krista. Tato poslušnost se označuje jako „poslušnost víry“.

K čemu povolává Bůh kazatele?

V Ř 1,5 (ČSP) čteme důležitá slova, která mají pro mě jako kazatele evangelia velký význam: „*Skrze něho jsme přijali milost a apoštolské poslání k poslušnosti víry pro jeho jméno mezi všemi národy.*“

Doplnění k tomuto tématu obsahuje závěrečné slovo Římanům 16,25–27: „*Sláva tomu, který má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista: v ní je odhaleno tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno, nyní je však zjeveno prorockými Písmy a z příkazu věčného Boha stalo se známým mezi všemi národy, aby je poslušně přijali vírou. Jedinému moudrému Bohu buď skrze Ježíše Krista sláva na věky věků. Amen.*“

Jak vzniká poslušnost víry?

Výše uvedený biblický text nám vysvětluje, že ono tajemství bude zjeveno za jediným účelem, totiž aby jím bylo dosaženo poslušnosti víry.

Na tomto místě není vysvětleno, co je oním tajemstvím. To je odhaleno v Ko 1,27 (ČSP): „... kterým Bůh toužil oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany: tím tajemstvím je **Kristus ve vás, naděje slávy.**“

Co v nás způsobuje Kristus?

Tím tajemstvím je tedy „Kristus v nás“. A co je výsledkem naší poslušnosti víry skrze Krista v nás? „*Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!*“ (2K 5,17).

Skrze Krista v nás žijeme nový život. Projevilo se to na našich charakterových vlastnostech? Poslušnost víry je způsobena „Kristem v nás“. Na jiném místě je nový život popsán takto: „... a dát se prostoupit vší plností Boží“ (Ef 3,19).

Jak vnímáme život v poslušnosti víry?

1J 5,3: „... A jeho přikázání nejsou těžká.“ Mt 11,30: „Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

Ž 119,47 (ČSP): „Tvé příkazy jsou mi potěšením“; „Zákon tvých úst je pro mě lepší než tisíce ve zlatě či stříbře“ (verš 72); „sladší než med“ (verš 103); „Budu chodit volně, protože jsem vyhledával tvá přikázání“ (verš 45). Ano, poslušnost víry přináší radost.

V našem životě potřebujeme pevný základ

Mnoho lidí postrádá duševní rovnováhu, nemohou se opřít o žádný pevný základ, protože se z důvodu nedostatku víry nemají čeho zachytit. Bůh nám skrze úzký vztah k němu nabízí pevný základ založený na svém slově.

Matthias Claudius, německý básník, řekl: „Každý člověk musí mít něco pevného, kde by mohl zakotvit; něco, co nezávisí na něm, ale na co se může spolehnout on sám.“ ... „Pro náš život potřebujeme pevný základ a spolehlivá měřítka.“⁸¹

Kde najdeme pevný základ? Bůh položil pevný základ už dávno před námi. Tím základem je Ježíš Kristus: „**Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus**“ (1K 3,11). Ježíš je jediný, kdo může dát našemu životu pevný základ.

Kde najdeme ta nejlepší měřítka pro náš život?

Kdo je vůbec oprávněn k tomu, aby stanovil měřítko? Kdo rozhoduje o tom, co je správné? Boží slovo nám přináší jasnou odpověď v Ž 99,4: „**Silou Krále je láska k právu. Ty jsi určil právní řády; právo, spravedlnost v Jákobovi ty sám vykonáváš.**“ Ž 111,7.8: „**Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná, spolehlivá navěky a navždy, pravdou a přímostí vytvořená.**“ (Srovnej s Ž 148,6.)

Bůh, Stvořitel, určil to, co je správné. Nikomu jinému toto právo nepřisluší. Je to Bůh, který vše stvořil a dal všemu řád. Jediný Bůh je vševědoucí a nejmoudřejší. Naše lidské chápání a vědění je a bude vždy omezeno.

⁸¹ Matthias Claudius. Edition Steinkopf, 1982, s. 10.

Je dobré si uvědomit, že je velmi důležitý charakter toho, kdo určuje normy a kritéria. Bible nám ukazuje, že Bůh je láska. On je také zdrojem lásky, pravdy, radosti a spravedlnosti. Na základě jeho ryzího charakteru, jeho neomezených schopností a neskutečné moudrosti a vševědoucnosti vytvořil pro veškeré stvoření ty nejlepší podmínky pro život.

Týká se to nejenom přírodních zákonů, jako jsou například konstanty naší Země, vzdálenosti od Slunce a Měsíce, sklon zemské osy, ale také pravidel v oblasti morální, která Bůh stanovil proto, aby lidé mohli spokojeně žít (viz Jr 7,23). Náš milující nebeský Otec pro nás udělal to nejlepší. To si dobře zapamatujte.

Pomatení týkající se Božích řádů

V 2K 4,3.4 je psáno: „*Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.*“ Satan zastírá a zaslepuje. Mít zaslepenou mysl může znamenat dvojí. Zaprvé určité věci nevidíme vůbec, jsou „zastřeny, zahaleny“. Zadruhé jsme nějakým způsobem ovlivněni, okouzleni, omámeni. To znamená, že špatné názory považujeme za správné. Ani nepozorujeme, jak chytře jsou nám podsouvány. V každém případě oba dva způsoby zaslepení brání správnému vidění.

Text říká, že se to stane nevěřícím. Děsivé je, že to samé se může stát i tělesným křesťanům, protože se cele neodevzdali Ježíši Kristu. *Bůh tohoto světa* je proto může zaslepit. Jsem přesvědčen o tom, že satan se o to pokouší i u duchovních křesťanů, protože Ježíš v Mt 24,24 říká: „... že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.“

„*Satan drží v zajetí nejen svět, jeho klamy pronikají i do církví, které vyznávají našeho Pána Ježíše Krista.*“⁸² Ježíš o tom jasně mluví v poselství do Laodikeje ve Zj 3,17.

Ve své obsáhlé promluvě o znameních poslední doby v Evangelii podle Matouše 24 a 25 Ježíš zmiňuje jedno jediné znamení celkem čtyřikrát, a to je **svádění**. Objevuje se ve velké míře již nyní a bude nabývat na intenzitě. Díky naší zaslepenosti ho však téměř nezpozorujeme.

⁸² Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 212.

Oblast, na kterou se satan obzvláště ve svém svodu zaměřuje, je poslušnost Boží vůle, Božího slova a Božích přikázání. Mnohým není jasné, jakou poslušnost si od nás Bůh žádá a jak je vůbec možné zůstat poslušným. Jedná se o již zmiňovanou **poslušnost víry**. Je to zvláštní druh poslušnosti.

Co je to poslušnost víry?

Je mnoho různých způsobů, jak poslušnost víry, o které káže apoštol Pavel, vysvětlit. V každém případě se však jedná o poslušnost, která se přesně drží Božího plánu pro naši záchranu. Skrze Ducha svatého máme vstoupit do důvěrného vztahu s Ježíšem, který pro nás svou obětí zajistil vykoupení. Odevzdáme-li se Kristu, pak v síle Ducha svatého posloucháme a plníme to, co si přeje Bůh ve svých přikázáních. V žádném případě se nejedná o poslušnost z vlastní síly. Pavel se vědomě staví proti farizejské věrnosti zákonu, která se mylně domnívala, že přesným dodržováním Božích přikázání si lze zajistit vstup do Božího království. Pavel zdůrazňuje, že i v pravém následování je nutná poslušnost – odlišná od té, kterou praktikovali židé. Jde o radostné přijetí vykoupení v Ježíši Kristu. On ve mně, v životě jeho následovníka, způsobuje, že konám činy poslušnosti.

Tato poslušnost se zakládá na důvěře, vychází zevnitř, ze srdce. Dennis Smith píše: *„Jestliže někdo žije skrze Ducha svatého v úzkém spojení s Bohem, stává se mu poslušnost samozřejmostí přirozeně plynoucí ze srdce, aniž by o tom musel nějak přemýšlet.“*⁸³ Jedná se o poslušnost, která vychází ze vzájemnosti Bůh-člověk. Tímto tématem se budeme podrobně zabývat později.

Bůh zjevil tajemství

Římanům 16,25–57 si dovolím shrnout následovně: **„Na rozkaz věčného Boha bylo tajemství zjeveno, aby bylo dosaženo poslušnosti víry.“**

Na Boží příkaz bylo prostřednictvím tohoto tajemství, kterým je „Kristus v nás“, dosaženo poslušnosti víry. Poslušnost víry je tedy

⁸³ Dennis Smith. *40 dnů zamyšlení a modliteb k přípravě na Ježíšův druhý příchod*. Praha: Advent-Orion, 2017, s. 21nn.

poslušnost, která se děje dobrovolně, je založena na víře, důvěře a lásce. Jako lidé vstupujeme do důvěrného vztahu s Bohem a na základě této důvěry a z našeho přesvědčení, že jeho řády slouží k našemu dobrému, se rozhodujeme pro poslušnost.

Víra zmocňuje k poslušnosti

„Je to víra a jen víra, která nás místo osvobození od poslušnosti činí účastníky Kristovy milosti, která nám umožní být poslušnými.“⁸⁴

V čem tedy spočívá ono tajemství?

Apoštol Pavel v Ko 1,25–27 píše: *„Stal jsem se jejím služebníkem, jak mi to uložil Bůh podle svého záměru, aby se na vás naplnilo Boží slovo, **tajemství, které po věky a po celá pokolení bylo skryto, ale nyní je zjeveno jeho svatému lidu. Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu.**“*

Co je to skryté a později zjevené tajemství? Tím je sám Ježíš, který v nás touží přebývat prostřednictvím Ducha svatého. Text dále říká, že máme naději na Boží slávu. To znamená, že žijeme život v hojnosti, který podle Božího záměru prožíváme jak tady na zemi, tak věčný život v Boží slávě. V tomto spojení, které s námi může Kristus prostřednictvím Ducha svatého uzavřít, se projevuje zvláštním způsobem velká Boží láska. „Kristus v nás“ – to je **jádrem tohoto tajemství**; v nejširším slova smyslu je to evangelium nebo také plán vykoupení.

V Ř 16,25.26 je nám řečeno, že prostřednictvím tohoto tajemství je dosaženo poslušnosti víry. To znamená, že skrze Krista v nás **můžeme** a také chceme být poslušní.

Jak v nás Kristus přebývá?

Jak se to může stát, že v nás Kristus přebývá, že v nás žije?

Ef 3,16.17.19: *„... aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk‘ a **aby Kristus skrze víru přebýval** ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli ...*

⁸⁴ Ellen G. Whiteová. *Cesta ke Kristu*, s. 42nn.

poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.“

Zde je nám řečeno:

1. Prostřednictvím Ducha svatého dostáváme do svého nitra dostatek síly.
2. Na základě víry v nás skrze Ducha svatého přebývá Kristus.
3. Tím jsme zakořenění a zakotveni v lásce. Přebývá-li v nás Ježíš Kristus, potom v nás rozvíjí svůj charakter lásky. Bible to také nazývá ovocem Ducha (Ga 5,22).
4. To nás vede k životu „*v plnosti Boží*“ (viz také J 10,10 a Ko 2,9.10).

Naše poslušnost je možná pouze za podmínky, že je Kristus v nás. On způsobí, že budeme žít tak, jak si to Bůh přeje. Ellen G. Whiteová říká: „*Jestliže přijmeme Krista, přijmeme také sílu žít jako on.*“⁸⁵

Jestliže mu cele důvěřujeme a stoprocentně se svěříme do jeho rukou, pak v nás přebývá. Takto prožívaná poslušnost je právě poslušností víry.

V Ga 4,19 nacházíme další vzácnou myšlenku. Pavel zde říká: „*Znovu vás v bolestech rodím, dokud nebudete dotvořeni v podobu Kristovu.*“

Pavel touží po tom, aby Kristus ve věřících skutečně žil. Říká: „*... dokud nebudete dotvořeni v podobu Kristovu.*“ Jak dlouho to trvá, než je člověk podobný Kristu? Je to proces, který trvá roky? Apoštol Pavel tímto zřejmě naznačuje, že se jedná o proces každodenního odevzdání se Kristu a proseb o Ducha svatého. Pak v nás Kristus přebývá a tento vzájemný vztah se stále prohlubuje a roste.

Moje snaha, nebo Kristova síla?

Pán Ježíš říká: „*... neboť beze mne nemůžete činit nic*“ (J 15,5). Poslušnost není naše snaha, ale dar shůry.

Ellen G. Whiteová píše: „*Mnoho lidí se domnívá, že část práce na obnově svého charakteru musí vykonat sami. Jsou přesvědčeni, že jim Ježíš Kristus odpouští jejich viny, ale domnívají se, že pak musí ve vlastní*

⁸⁵ Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 161.

síle vést správný život. To vždy vede zákonitě k neúspěchu. Ježíš Kristus prohlásil: ‚Beze mne to nedokážete.‘ Růst našeho duchovního života, radost i naše užitečnost – to všechno závisí na tom, nakolik jsme spojeni s Ježíšem Kristem.“⁸⁶

„Máme si uvědomovat svou nedostatečnost a vzhlízet ke Kristu. V Kristu, který je zdrojem veškeré síly a myšlení, ochotný a poslušný člověk dobývá vítězství za vítězství.“⁸⁷

Sshrňme si tři důležité aspekty poslušnosti:

1. Získat nebe svými vlastními skutky je nemožné. Pokoušíme-li se před Bohem uplatnit své zásluhy, ospravedlnit se ze skutků, je to bludná cesta a bláznovství.
2. Poslušnost je bezpodmínečnou součástí života s Bohem. Jako Ježíšovi následovníci jsme vybízeni k tomu, abychom žili tak, jak si to Bůh přeje.
3. Naše poslušnost by neměla vycházet z naší vlastní síly, ale měla by být založena na *Kristu v nás*.

Nyní se budeme zabývat těmito aspekty podrobněji.

Vlastní skutky a zásluhy?

Mnozí lidé si myslí, že si musí nebe zcela nebo částečně zasloužit. Pokoušejí se o nemožné, protože nepoznali plán, který Bůh pro nás připravil. Domnívají se, že je nutné jít touto převrácenou cestou. Boží slovo jasně říká, že nebudeme vykoupeni vlastní zásluhou (skutky zákona), ale pouze důvěrou v Boha. **„Jsme totiž přesvědčení, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona“** (Ř 3,28). (Nestojí zde: bez skutků víry.)

Poslušnost je nutná

Jsme vykoupeni vírou v Boha, na druhou stranu ale Ježíš klade důraz na poslušnost. Jeho poslední slova byla: **„A učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal...“** (Mt 28,20).

⁸⁶ Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 82.

⁸⁷ Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 207.

Boží přikázání, která Ježíš Kristus napsal vlastní rukou a předal Mojžíšovi na Sínaji, od nás vyžadují poslušnost. Ellen G. Whiteová k tomuto tématu píše: „*Radost z poslušnosti neprožije nikdy člověk, který se pokouší zachovávat Boží přikázání proto, že to pokládá za svou povinnost nebo že se to od něj vyžaduje. To není skutečná poslušnost. Jestliže někdo považuje Boží požadavky za překážky, které brání jeho lidským sklonům, pak si můžeme být jisti, že nežije křesťanským životem. Pravá poslušnost je vnější projev vnitřních zásad. Vyvěrá z lásky ke spravedlnosti, z lásky k Božím zákonu. Vede nás k vhodnému jednání, protože je to tak správné a protože se to líbí Bohu.*“⁸⁸

V knize *Perly moudrosti* Ellen G. Whiteová píše: „*Boží zákon vyjadřuje Boží charakter. Chceš-li žít v souladu s Bohem, musí se zásady jeho zákona projevat ve všech tvých činech. Kristus nesnížil požadavek zákona. Jednoznačně prohlásil, že podmínkou věčného života je poslušnost zákona.*“⁸⁹

Jan zdůrazňuje, že **poslušnost je poznávacím znamením** toho, že **Boha známe**: „*Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání*“ (1J 2,3). A pak dále: „*Kdo říká: ‚Poznal jsem ho,‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy*“ (1J 2,4). „*Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha*“ (1J 3,24).

Poslušnost je také znamením toho, že **Boha milujeme**: „*V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká*“ (1J 5,3).

Bible nám ukazuje, že poslušnost je také **znamením ostatku**, církve poslední doby. Zj 12,17: „*... kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.*“ Zj 14,12: „*... kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.*“

Poslušnost v Kristu a skrze Krista

Jen v Kristu, který v nás žije, můžeme být poslušni. Ježíš byl během života na zemi velkým vzorem v poslušnosti. Ellen G. Whiteová o tom píše: „*Pozemský život Ježíše Krista byl dokonalým*

⁸⁸ Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 46.

⁸⁹ Tamtéž, s. 200.

příkladem poslušnosti Božího zákona. Když se Kristovi následovníci budou povahou podobat Pánu Ježíši, budou také zachovávat Boží přikázání. Pán je začleněn do nebeské rodiny. Přijali Krista, oblékli skvostné roucho Kristovy spravedlnosti, aby se mohli zúčastnit královské slavnosti. Mají právo připojit se k zástupu těch, které Pán Ježíš očistil svou krví.”⁹⁰

Žd 5,8 (ČSP): „*Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl.*“

Následující verš říká zcela jasně: „*I dosáhl [Kristus] dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany...*“

Slova ve Sk 5,32 dosvědčují to, že Bůh dá Ducha svatého těm, kteří ho poslouchají.

Znamená to, že naše poslušnost Božích přikázání je podmínkou spasení? Ne, v žádném případě! Především se chce říci to, co Pavel opakovaně zdůrazňuje: Máme jít cestou spásy jen s vírou a v tom být Bohu „poslušní“. On pak skrze Ducha svatého dosáhne toho, že budeme chtít žít podle jeho vůle.

Přesně to píše Pavel v Ř 8,3.4: „*Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla **naplněna v nás**, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž **vůlí Ducha.***“

Žít trvale v Duchu svatém

„Řídit se vůlí Ducha“ znamená žít trvale v Duchu svatém. V těchto verších je nám zcela jasně ukázáno, že ona nezbytná poslušnost bude naplněna prostřednictvím Krista v těch, kteří žijí v Duchu svatém. Bůh poslal svého Syna, aby spravedlnost, kterou vyžaduje zákon, byla skrze něho naplněna v nás. Povšimněme si, že text neříká, že spravedlnost bude naplněna **skrze nás**, ale **v nás**.

Co Pavel píše v Ga 2,20 o svém životě? „*Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.*“ Pavel zde jasně vyznává, že jeho život vede Kristus.

⁹⁰ Tamtéž, s. 161.

V Ez 36,27 nám Bůh zaslubuje: „*Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.*“

Je nám jasné, co tento text říká? Bůh chce do našeho nitra vložit svého Ducha a učinit z nás ty, kteří se řídí jeho nařízeními. To znamená, že se Bůh chce skrze Ducha svatého postarat o naši poslušnost.

Vidíme, že poslušnost se děje prostřednictvím Ducha svatého a Krista v nás. Jedná se o poslušnost srdce. Bez jejich společenství a přítomnosti v našem životě přinášíme pouze povrchní, nedostatečnou poslušnost.

„*O kvalitě charakteru nesvědčí ojedinělý dobrý nebo špatný čin. Charakter se projevuje tím, jak obvykle jednáme a mluvíme. Jistě, správně chovat se můžeme i bez toho, že by nás vedla Boží moc. Můžeme projevat dobro, aby si nás druzí vážili.*“⁹¹

Může se stát, že budeme chtít zachovávat Boží přikázání jen z povinnosti nebo proto, že se to od nás očekává. V této souvislosti si přečtěme následující citát: „*Radost z poslušnosti neprožije nikdy člověk, který se pokouší zachovávat Boží přikázání proto, že to pokládá za svou povinnost nebo že se to od něj vyžaduje. To není skutečná poslušnost. Jestliže někdo považuje Boží požadavky za překážky, které brání jeho lidským sklonům, pak si můžeme být jisti, že nežije křesťanským životem. Pravá poslušnost je vnější projev vnitřních zásad. Vyvěrá z lásky ke spravedlnosti, z lásky k Božímu zákonu. Vede nás k vhodnému jednání, protože je to tak správné a protože se to líbí Bohu.*“⁹²

Jak je možné, že v nás žije Kristus?

Odevzdáme-li se Kristu, daruje nám nový život, jsme znovuzrozeni (J 3,1–21). Tento nový život, který je darem od Boha, je udržován každodenním obnovováním vztahu s Kristem, každodenní prosbou ve víře o nové naplnění nebo také osvěžení Duchem svatým. Tímto způsobem v nás žije Kristus. „... *aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil, vnitřní člověk' a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce...*“ (Ef 3,16.17).

⁹¹ Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 71.

⁹² Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 46.

Zkoumej se, zda v tobě žije Kristus

Boží slovo nás vyzývá k tomu, abychom sami sebe zkoumali, zda v nás žije Kristus. 2K 13,5 (ČSP): „*Sami sebe zkoušejte, jste-li ve víře, sami sebe zkoumejte. Či nepoznáváte sami na sobě, že **Ježíš Kristus je ve vás?** Ledaže byste byli neosvědčení.*“

Bůh si přeje, abychom znali svůj duchovní stav. Jestliže obstojíme jedině díky Kristu, který v nás přebývá skrze Ducha svatého, potom neobstojíme tehdy, když náš život nebude naplněn Duchem svatým. Bible to také nazývá „být tělesným“.

Pokud budeme mít v autě prázdnou nádrž, můžeme jej buď tlačít, nebo natankovat. Bez Ježíše se naše poslušnost podobá situaci, kdy se budeme „dřít“ a auto tlačít. Pokud máme plnou nádrž, paralelně „jsme plni Ducha svatého“, jedeme „hladce“.

Rozumíme tedy tomu, jak velký význam má Ježíš pro naši víru a náš život? Ježíš je pro nás nenahraditelný. „*Kdo má Syna, má život...*“ (1J 5,12).

„*Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“*“ (J 14,6).

Potřebujeme Ježíše. Bez Ježíše nemůžeme být zachráněni. Bez něho neprožijeme naplněný život ani tady na zemi, ani na věčnosti.

Dokážeme si teď lépe uvědomit, jakým způsobem dosáhneme poslušnosti? Pokud se denně Kristu odevzdáváme a zveme Ducha svatého do našeho života, dáváme tím najevo svoji ochotu být poslušní.

Porozumíme tomu ještě lépe, když si přečteme 1K 1,30 (ČSP): „*Vy však jste z něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal **moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykopením.***“

Toho všeho v nás chce a může Kristus dosáhnout. Když je řečeno, že se nám Ježíš stal posvěcením, potom je jasné, že to učinil proto, abychom mohli žít v poslušnosti.

Kdy dochází k našemu vykopení?

Proč je tak důležité nalézt odpověď na tuto otázku? Spasení je Kristův dar, odpověď na to, když se odevzdám Ježíši. Poslušnost totiž není podmínkou mého vykopení, ale důsledkem. Proto je v Ef 2,8.9 (ČSP) napsáno: „*Neboť **jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.***“

Když apoštol Pavel psal Efezským, oznámil jim, že jsou již zachráněni. Přesto v Ř 8,24 (ČSP) píše: „*V té naději jsme byli zachráněni.*“ Máme totiž svobodu, zda s Bohem zůstaneme, nebo ne.

Je jasné, že jakmile jsme spaseni [v naději], pak se jedná o to, zda v Kristu do konce svého života nebo do příchodu Ježíše zůstaneme. Jsme spaseni „*skrze víru*“ (Ef 2,8). Potom je třeba zůstat ve víře. „*Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána*“ (Ko 2,6). Jedná se tedy o to, zůstat zasvěcen Ježíši Kristu.

Dennis Smith píše: „*Zůstat neustále s Kristem není podmínkou našeho vykoupení. Je spíše naším souhlasem nechat Ježíše všechno konat pro nás, v nás a skrze nás.*“⁹³

Proč se úplně odevzdat?

Příčinou našich problémů bývá často naše uražené, rozzlobené já. Potřebujeme se od něj osvobodit. Jeden známý citát říká: „*Člověk sám sobě největším nepřítelem.*“ O významu odevzdání se jsme hovořili ve druhé kapitole. V knize *Cesta k vnitřnímu pokoji* doporučuji přečíst kapitolu *Úplné odevzdání*:

„Bůh nás chce uzdravit a osvobodit. Aby toho dosáhl, musí nás úplně proměnit, abychom přijali nové zájmy a nové návyky. Nemůže to uskutečnit, pokud se mu úplně neodevzdáme. Zápas proti vlastnímu sobectví je tím největším zápasem, do jakého se člověk může zapojit. Odevzdat se Bohu a dovolit mu, aby ovládl naše myšlení, to je pro nás velmi těžké. Chceme-li, aby nás Bůh vnitřně obnovil a očistil, musíme mu předat vládu ve svém životě.“⁹⁴

Život v Kristu je život osvobozený od nadvlády našeho já, od otroctví hříchu. Proto je tak důležité odevzdat se Kristu. Každý hrnčič může formovat jen tu hlínu, kterou drží ve svých rukou.

Pokud se Kristu odevzdáme a zůstaneme-li v něm, budeme naše vykoupění prožívat po celou věčnost. Po Kristově druhém příchodu pak získá zcela nový rozměr.

⁹³ Dennis Smith. *40 Days: Prayers and Devotions to Revive your Experience with God*, book 2, s. 35.

⁹⁴ Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 55.

Biblická poslušnost

Biblická poslušnost je přirozený důsledek důvěry v Boha, odevzdání se, vykoupení a vztahu s Kristem. Nejde o zásluhy nebo ospravedlnění ze skutků. Poslušnost znovuzrozeného křesťana, který je naplněn Duchem svatým, je láska k Bohu, která se stala činem. Poslušnost v síle Ducha svatého přináší radost, a dokonce nadšení, jak můžeme číst ve slovech Ellen G. Whiteové: „*Pravá poslušnost vychází ze srdce. Kristus to dokazoval celým svým životem. Pokud mu dovolíme, aby vstoupil do našeho myšlení a našich záměrů, potom naše srdce i mysl natolik splynou s jeho vůlí, že poslušnost pro nás bude naprostou samozřejmostí. On očistí naši mysl a posvětit ji a my mu budeme s největší radostí sloužit.*“⁹⁵

Musí nám být naprosto jasné, že z vlastní síly nejsme schopni sami sebe přivést k poslušnosti. V knize *Na úsvitu dějin* se dozvídáme o izraelském národě toto: „... *postrádali správnou představu o Boží svatosti, o nesmírné hříšnosti svých vlastních srdcí, o své celkové neschopnosti zachovávat ve vlastní síle Boží zákon a o své potřebě Spasitele.*“⁹⁶

Nejsme schopni zachovávat Boží přikázání z vlastní síly. Tajemstvím poslušnosti je Ježíšova přítomnost skrze Ducha svatého v našem srdci. Když Ježíše skutečně milujeme a důvěřujeme mu, když v nás prostřednictvím Ducha svatého přebývá, stává se pro nás poslušnost radostí. Je-li v nás Ježíš Kristus, pak máme jeho zákon v srdci.

Jak vypadá poslušnost skrze Krista v nás prakticky?

Než se budeme zabývat tímto tématem, chtěl bych ještě jednou zmínit důležitý citát od Ellen G. Whiteové: „*Mnoho lidí se domnívá, že část práce na obnově svého charakteru musí vykonat sami. Jsou přesvědčeni, že jim Ježíš Kristus odpouští jejich viny, ale domnívají se, že pak musí ve vlastní síle vést správný život. To vždy vede zákonitě k neúspěchu. Ježíš Kristus prohlásil: ‚Beze mne to nedokážete.‘ Růst našeho duchovního života, radost i naše užitečnost – to všechno závisí na tom, nakolik jsme spojeni s Ježíšem Kristem.*“⁹⁷

⁹⁵ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 427.

⁹⁶ Ellen G. Whiteová. *Na úsvitu dějin*. Praha: Advent-Orion, 2007, s. 173.

⁹⁷ Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 82.

Zázrak poslušnosti na svatbě

Příběh o svatbě v Káni Galilejské, na které Ježíš učinil svůj první zázrak, jistě znáte. Proměnil vodu ve víno. Shrňme si, co se tam tehdy stalo. Marie, Ježíšova matka, zaslechla, že došlo víno, a informovala o tom Ježíše. Služebníky vyzvala: „*Udělejte, cokoli vám nařídí.*“ Marie tímto probouzela ve služebnících důvěru v Ježíše. Když jim Ježíš konečně pokynul: „*Naplňte ty nádoby vodou,*“ rozhodli se udělat přesně to, co jim řekl. Potom je vyzval: „*Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!*“ A oni to udělali.

Z tohoto příběhu se můžeme naučit následující: Tím, že služebníci získali k Ježíši důvěru, ochotně se rozhodli řídit jeho pokyny. Jinak řečeno: Jejich ochota a rozhodnutí se projevily konkrétními kroky poslušnosti tím, že udělali přesně to, co jim Ježíš řekl. Ježíš proměnil vodu v nápoj ke svatební hostině.

Jaké kroky nacházíme v tomto příběhu?

- ▶ Díky svému pokynu budovala Marie v služebnících důvěru vůči Ježíši.
- ▶ Služebníci vyjádřili svoji důvěru a ochotu tím, že udělali to, k čemu je Ježíš vybídl.
- ▶ Na proměně vody ve víno neměli ani Marie, ani služebníci žádný podíl. Zázrak učinil sám Ježíš.

Samotný zázrak byl dílem Ježíše, nicméně Marie i služebníci byli jeho nástroji. Dejme Ježíši k dispozici svoji vůli, rozhodnutí – vše pak vyústí v poslušnost Ježíši. Když se pro to rozhodneme, Ježíš pro nás i v nás udělá zázrak. „... *on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením*“ (1K 1,30). Naše rozhodnutí pro jeho vůli a naše přípravné kroky poslušnosti jsou impulzem pro zázraky poslušnosti, které Ježíš v našem životě vykoná.

Spolupráce mezi Bohem a člověkem

Myšlenky z knihy *Od slávy k úpadku* nám mohou být inspirací: „*Pravý úspěch v jakékoli činnosti není dílem náhody, souhry okolností či osudu. Je to výsledek působení Boží prozřetelnosti, je to odměna za víru, rozvahu, ctnost a vytrvalost. Nadprůměrné duševní schopnosti a pevný morální charakter člověk nezíská náhodně. Bůh nám připravuje příležitosti a je jen na nás, jestli je budeme schopni využít k osobnímu rozvoji*

a dosažení úspěchů. Zde se setkáváme s Božím principem vzájemné spolupráce. Abychom mohli mít účast na Boží milosti, musíme o ni aktivně usilovat. Boží milost má moc ovlivnit naši vůli i skutky, ale nikdy nenahradí naše úsilí.“⁹⁸

„Bůh naplánoval, že jeho božská moc bude spolupracovat s lidskou snahou.“⁹⁹

Jak velký podíl má člověk? Jak velký podíl má Ježíš v nás?

Mark Finley říká: „Působit společně s Bohem přináší největší radost a naplnění.“ V několika dalších bodech shrneme nejdůležitější fakta, nad kterými výše zmíněný autor přemýšlí.

1. Když se rozhodneme budovat důvěru v Ježíše, působí na naši vůli i rozhodnutí k činům. Pod jeho vlivem jsme ochotni spolupracovat a naplňuje nás jistotou, že víme, co máme dělat. Čeká však na naše rozhodnutí.
2. Je to na nás, zda se rozhodneme plnit Boží vůli. Bůh absolutně respektuje naši osobnost i naši vůli a čeká, až se my sami rozhodneme.
3. Rozhodnutí důvěřovat Ježíši se projeví i prakticky, a to poslušností.
4. Bůh je ten, kdo má největší podíl na celém procesu, ale poskytuje nám podporu v našem rozhodnutí a důvěře v něj. Musíme si však uvědomit, že je velký rozdíl v tom, zda moje rozhodnutí a moje kroky poslušnosti konám z vlastní síly, nebo v síle Boží. **Můj podíl se děje v Boží síle tehdy, když ve mně přebývá Ježíš Kristus prostřednictvím Ducha svatého.** Pak se stává poslušnost radostí, ať jde o malé, nebo o velké věci.¹⁰⁰

Otázky

Existují rozdílné pohledy na to, kdo v nás působí poslušnost. Mnozí zastávají názor, že poslušnost je výsledkem Boží a lidské součinnosti,

⁹⁸ Ellen G. Whiteová. *Od slávy k úpadku*. Praha: Advent-Orion, 2007, s. 183.

⁹⁹ Ellen G. Whiteová. *Ye Shall Receive Power*. January 2, s. 10.

¹⁰⁰ Mark Finley. *Decisions: Persuading People for Christ*. Silver Spring, MD: General Conference of Seventh-day Adventists, 1984.

jiní říkají, že Bůh, popřípadě Kristus, v nás všechno činí sám. Jak to tedy je?

Také v Ježíšově době si mnozí mysleli, že dostačuje náš jasný souhlas pravdě a Bůh všechno ostatní obstará sám, my nemusíme dělat vůbec nic. Co k tomu píše Ellen G. Whiteová?

„Největším klamem v Kristově době bylo tvrzení, že ke spravedlnosti stačí jen souhlasit s pravdou.“¹⁰¹

Bůh neočekává, že se pasivně podrobíme jeho vůli, ale počítá s tím, že budeme reagovat. *„Jsme vyvoleni k tomu, abychom oblékli Boží výzbroj a bojovali dobrý boj víry. Jsme vyvoleni k tomu, abychom využívali prostředky, které nám Bůh dává k dispozici. Jsme vyvoleni k tomu, abychom projevovali stálost ve víře.“¹⁰²*

„Nedopusť, aby někdo zastával názor, že člověk má malý nebo vůbec žádný podíl na velkém díle sebezapření, neboť Bůh nedělá pro člověka nic bez jeho spolupráce. ... Od začátku až do konce má člověk s Bohem spolupracovat. ... Spolupůsobení s Kristem znamená vítězství. ... Nikdy nedopusť, aby vznikl dojem, že člověk má jenom malý nebo vůbec žádný úkol: ved' lidi k mnohem větší spolupráci s Bohem, aby se stali úspěšnými přemožiteli a vítězi.“¹⁰³

Naše rozhodnutí a další kroky jsou v režii Boží i lidské, jde o vzájemnou součinnost, když v nás Kristus skrze Ducha svatého přebývá. Bůh člověka naprosto respektuje a nejedná bez jeho svolení. Tento souhlas by měl člověk vyjádřit konkrétními kroky poslušnosti. Je ovšem jasné, že Bůh vykoná tu nejpodstatnější část. Vnímejme všechny fáze tohoto velkého díla i jeho aktéry, Boha a člověka, kteří společně pracují na díle záchrany.

Dobрым příkladem spolupráce mezi Bohem a člověkem je boj Izraelců s Amálekem na poušti (viz Ex 17,8–16). Jozue s vojskem bojoval, ale k vítězství došlo, protože se Mojžíš s podporou Árona a Chúra modlil.

¹⁰¹ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 194.

¹⁰² Ellen G. Whiteová. *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*. Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 2003, s. 454.

¹⁰³ Ellen G. Whiteová. *A New Life. (Revival and Beyond)*, Payson, AZ: Leaves-of-Autumn Books, 1972, s. 38nn.

ROZDÍLNÁ MĚŘÍTKA TÝKAJÍCÍ SE KROKŮ POSLUŠNOSTI

Marie, Ježíšova matka

Když anděl Gabriel zvěstoval panně Marii narození Ježíše, mohla jen souhlasit s Boží vůlí. „*Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova*“ (L 1,38). Nemohla udělat nic jiného, než s důvěrou čekat na Boží zásah. V daném okamžiku šlo v jejím případě jen o souhlas. Přesto však pro ni pouhé přijetí Boží vůle znamenalo velké změny a z lidského pohledu i velké riziko. Vidíme, že se Marie plně odevzdala Bohu.

Deset malomocných

„*Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál a hlasitě volali: ‚Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!‘ Když je uviděl, řekl jim: ‚Jděte a ukažte se kněžím!‘ A když tam šli, byli očištěni*“ (L 17,12–14).

Tito muži projevíli důvěru a své rozhodnutí tím, že okamžitě šli. Poslechli Ježíše a On je uzdravil na základě jejich důvěry a poslušnosti. Na svém uzdravení neměli žádný podíl. Byl to samotný Ježíš, který vykonal zázrak.

Uzdravení Naamána

Boží příkaz skrze Elíšu zněl jasně: „*Jdi, omyj se sedmkrát v Jordánu a tvé tělo bude opět zdravé. Budeš čist*“ (2Kr 5,10). Naamán se urazil a nechtěl tuto „proceduru“ podstoupit. Nechal se ale svými služebníky přemluvit a poslechl. Bůh ho nechal jít k Jordánu, aby se omyl ve vodě. Po sedmém ponoření byl z malomocenství uzdraven. Že by ho vyléčila izraelská řeka? To ne – kroky poslušnosti, které byly následkem jeho malé víry, byly pouze podnětem k Božímu uzdravení. Znovu se můžeme přesvědčit o tom, že sebemenší důvěra v Boha a kroky poslušnosti vedou k Božímu zázraku. Na tomto zázraku neměl Naamán žádný podíl, byl to Boží zásah. Na druhou stranu – bez Naamánových vstřícných kroků by se nic nestalo.

Rudi a Maria Anne Hirschmann

Po druhé světové válce bydlel v malém městě nedaleko Bad Aiblingu jeden mladý manželský pár, který byl čerstvě pokřtěn v Církvi adventistů sedmého dne. Maria Anne byla těhotná a ze zdravotních důvodů již nemohla vykonávat svoji dosavadní práci učitelky. Rudi byl v té době nezaměstnaný, proto denně jezdil do Mnichova hledat práci. Několik týdnů snahy a zatím žádný výsledek. Úspory se časem ztenčily na pouhých šest marek. Kromě této malé částky měli ještě v obálce peníze, které náležely Bohu. Byl to desátek, který odkládali stranou. Co měli v této situaci dělat? Maria Anne navrhla: „Rudi, když už nebudeme mít k dispozici žádné peníze, budeme v pokušení vzít z Božích peněz. Nejlepší tedy bude, když je nebudeme uchovávat doma. Vezmi je s sebou zítra do Mnichova a předej je sestře pokladní.“ – Následující den Rudi vzal peníze a naložil s nimi tak, jak se s manželkou domluvili. Sestra se během rozhovoru přirozeně zeptala, jak se jim daří. Rudi se jí svěřil se svým problémem ohledně zaměstnání. „Počkej chvíli,“ vyzvala ho a někomu zatelefonovala. Potom mu řekla: „Myslím si, že jsme pro tebe našli práci. Běž na tuto adresu a ptej se po panu Bauerovi.“ O půl hodiny později byl Rudi zaměstnán. – Tito mladí lidé dávali desátky, i když byli téměř na mizině. Udělali krok poslušnosti, vyjádřili svoji důvěru a ve stejný okamžik Bůh zasáhl.¹⁰⁴

Cestovní kancelář na Guamu

Jeden manželský pár, který vlastnil velkou cestovní kancelář na Guamu, se odevzdal Ježíši Kristu. Nejprve se nechala pokřtít žena, muž se rozhodl pro křest v lednu roku 2004. Na modlitbách pak připravovali přerušení veškerých pracovních aktivit jejich firmy během sobotního odpočinku. Na sobotu vypověděli všem hotelům své služby. Muž vysvětlil všem cestovním agenturám, hotelům i manažerům prodeje důvody takového jednání. Jejich zaměstnanci však měli velké obavy o svá pracovní místa. Toto rozhodnutí se jevilo jako rozsudek smrti pro firmu. Nechejme však našeho bratra promluvit samotného: „Vzpomínám si na první sobotu, kdy jsme měli

¹⁰⁴ Maria Anne Hirschmann. *I Changed Gods*. Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 1968, s. 156.

‚zavřeno‘. V pátek večer jsme přepnuli náš telefon kvůli případným rezervacím na záznamník. Pro nás první volná sobota... Zcela neočekávaně se změnilo počasí a celý den lilo jako z konve. Večer jsme zjistili, že je záznamník nabitý rezervacemi na neděli. Dalších šest měsíců se počasí chovalo stejně: v pátek nádherné počasí, v sobotu příšerný déšť, v neděli znovu slunečno. Bůh se o nás postaral.“¹⁰⁵

Důvěru a vstřícné kroky udělali tito věřící lidé. Všechny následující divy a zázraky způsobil Bůh.

Přemýšlejme nad následujícími slovy: *„Když vůle člověka spolupracuje s Boží vůlí, stává se nepřemožitelnou. Všechno, co od nás Bůh požaduje, můžeme splnit v jeho síle. Všechny Boží příkazy zároveň obsahují sílu k jejich vykonání.“*¹⁰⁶

Od naší poslušnosti se odvíjí hojné Boží požehnání. V podstatě se u poslušnosti jedná o prožívání důvěry v Boha a odevzdání se.

Proč je poslušnost v našem vlastním zájmu?

Bůh věděl, že být poslušnými je pro nás to nejlepší. V Jr 7,23 je psáno: *„Přikázal jsem jim jedině toto: ‚Poslouchejte mě a budu vám Bohem a vy budete mým lidem, chodte po všech cestách, jak jsem vám přikázal, a **povede se vám dobře.**“*

Lék účinkuje jen v případě, že ho svědomitě užíváme. Pokud se chceme vyléčit, je nezbytné poslechnout instrukce lékaře. Ani nejlepší lékař nedokáže pacientovi pomoci, když se neřídí jeho pokyny.

Poslušnost není jen přirozeným důsledkem naší důvěry a oddanosti Bohu. Všechna Boží nařízení byla dána pro naše dobro, proto je poslušnost v našem vlastním zájmu.

Jak to bylo s bronzovým hadem na poušti? (Nu 21,4–9) Když uštknutí lidé podle Božího příkazu pohlédli na hada, zůstali naživu. K jejich uzdravení došlo proto, že pohledem na hada dali najevo svoji důvěru v Boha. Jedině On sám způsobil jejich uzdravení. Poslušnost byla v jejich vlastním zájmu.

¹⁰⁵ Steve Kasperbauer. *Gott ist treu*. Copyright Brigitte Kinder, Braunau, 2013. Zkušenost je podrobněji popsána v němčině v misijních listech – MISSIONSBRIEF č. 40 – březen/duben 2014.

¹⁰⁶ Ellen G. Whiteová. *Perly moudrosti*, s. 168.

„Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny. Svou vírou vynesl soud nad světem a získal podíl na spravedlnosti založené ve víře“ (Žd 11,7). Stavba archy byla důsledkem Noemovy víry; prokázal, že jeho víra je opravdová. Do stavby vložil veškerý svůj majetek i všechny svůj čas. Určitě toho nelitoval. Nebyla jeho poslušnost také v jeho vlastním zájmu? Předem to nevěděl, ale doufal v to. Je nám tedy jasné, že i stavba archy probíhala pod Božím vedením a v jeho síle.

Jednostranný pohled

V současné době se žel nahlíží na Boží nařízení jednostranně. Boží přikázání jsou vnímána jako příkazy, často dokonce jako omezení, kterými se člověk musí řídit. Přitom jsou pro nás především Božími zaslíbeními. Boží ustanovení nám ukazují, čeho Bůh může v našem životě dosáhnout, když jsme s ním spojeni ve vztahu důvěry. Boží přikázání jsou žehnajícím přikázání.

Poslušnost je postoj, díky kterému můžeme vnést do našich záležitostí Boží moudrost a moc. Pohlížíme-li na poslušnost z této perspektivy, potom se jí nemusíme děsit, ale budeme z ní mít radost.

Poslušnost jako Boží dar

Jestliže nás Ježíš může naplnit poslušností, znamená to, že poslušnost je dar. Toto vnímání nám pomůže vyvarovat se dvou nebezpečí, která hrozí. Jedná se o „lacinou milost“ a zákonictví.

Zastáváme-li názor, že poslušnost není potřeba (stejně bychom nebyli schopni zákon zachovávat) a že jsme zachráněni pouhým přijetím Ježíše, podléháme bludu „laciné milosti“.

Z pohledu tělesného člověka s tímto můžeme souhlasit. Ale v Boží síle si přejeme a jsme schopni být poslušní. Na druhou stranu – představa, že si poslušností zasloužíme Boží království, je klam a svod, a pokud tomu člověk uvěří, i obrovské břemeno. To je nebezpečí zákonictví.

„Pochopíme-li, že poslušnost dostáváme jako dar, vyhneme se dvěma nástrahám: laciné milosti a zákonictví. Pokud jde o poslušnost zákona a o posvěcení, jsme stejně závislí na Kristu, jako u našeho ospravedlnění. Bůh touží po tom, aby nás mohl nejen ospravedlnit, ale také nám

dát vítězství nad hříchem a sebou samými. Problematická zůstává jako vždy naše vůle – nakolik jsem ochoten denně odevzdávat Kristu své ‚já‘, a vzít na sebe ‚podobu jeho smrti‘ (Fp 3,10).“¹⁰⁷

Poslušnost je nezbytným důsledkem, ovocem našeho vztahu s Bohem a našeho vykoupení, ale ne předpokladem. Každý člověk smí přijít k Ježíši takový, jaký je, bez jakýchkoliv podmínek a výhrad. Ale žádný by neměl zůstat takovým, jakým je. Nebo myslíte snad, že zloděj, který přijme Ježíše Krista jako svého Spasitele, krade dál?

Vložme nás samotné a naše záležitosti do mocnějších rukou

Je důležité, abychom sami sebe a své záležitosti svěřili Božimu vedení. Každou věc v našem životě můžeme svěřit Bohu. Nenecháme si nic pro sebe. **Proč bychom měli něco řešit sami, když to můžeme vložit do daleko větších a mocnějších rukou našeho Boha?** To by nebylo moudré.

Když si přejeme, aby o nás Ježíš pečoval, naplňoval naše potřeby, chránil nás před našimi nepřáteli, aby nás vedl tou nejlepší cestou, potom je pochopitelné, že musíme následovat jeho hlas a jít tou cestou, kterou nám určil.

Př 3,5.6: *„Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky.“*

Těmto radám můžeme obzvláště dobře porozumět v dnešní době, protože mnoho řidičů využívá navigaci. Spoléháme se na větší přehled našeho navigačního systému. To ale neznamená, že přestaneme používat mozek. Je nutné, abychom byli stále ve střehu, protože řízení zůstává naším úkolem. Máme ale navigaci, která disponuje větším přehledem ohledně naší trasy. Díky Boží milosti máme tu přednost, že můžeme kráčet životem pod Boží navigací, pod Božím vedením. Proto je důležité, abychom se celým srdcem spolehli na našeho úžasného nebeského průvodce. Zaslíbujeme nám, že nás spolehlivě povede. Bůh za to ručí dokonce svou

¹⁰⁷ *Roucha milosti. Symbolika šatů v Bibli. Průvodce studiem Bible 2/2011.*
Praha: Advent-Orion, 2011, s. 9.

pověstí: „... *naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno*“ (Ž 23,3).

Dodržování Božích zákonů – ať už se jedná o přírodní, nebo o duchovní zákony – přináší každému člověku, dokonce i nevěřícímu, mnoho dobrého. Řekněme, že se jedná o přirozené požehnání.

Poslušností v duchovní oblasti se však mohou díť v našich životech až zázraky. V tomto případě se podle mého názoru jedná o nadpřirozené požehnání.

Důvěra a poslušnost se navzájem doplňují. U Jk 1,22 je psáno: „*Podle slova však také jedněte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!*“ Důvěra v Boha napomáhá poslušnosti a poslušnost prohlubuje naši důvěru v Boha.

Chtěl bych ještě jednou zopakovat onen oslovující citát od Denise Smitha: „*Jestliže někdo žije skrze Ducha svatého v úzkém spojení s Bohem, stává se mu poslušnost samozřejmostí přirozeně plynoucí ze srdce, aniž by o tom musel nějak přemýšlet.*“¹⁰⁸

Když porozumíme poslušnosti v jejím pravém slova smyslu, potom porozumíme také nádherným slovům o zákonu Božím, která jsou napsána v Žalmech (především v Žalmu 19 a 119). Ukazují nám, že blaho, vykoupení a zákon patří k sobě. Spasený člověk si bude Božího zákona vysoce vážit a bude ho také díky životu v Duchu svatém s Ježíšem v srdci s radostí následovat. Podle mého názoru nemůže tělesný křesťan slova Žalmu 119 vůbec pochopit. Pravděpodobně je bude považovat za přehnané. Duchovní křesťan je naopak schopen se do žalmistových slov vcítit.

Růst v poslušnosti víry

Bůh nám nechal vzkázat: „*Když den po dni chodíme ve světle, které nám posílá, a ochotně posloucháme všechny jeho požadavky, náš vnitřní člověk bude růst a rozvíjet se, až dosáhneme plnost postavy mužů a žen v Kristu Ježíši.*“¹⁰⁹

¹⁰⁸ Dennis Smith. *40 dnů zamyšlení a modliteb k přípravě na Ježíšův druhý příchod*, s. 21nn.

¹⁰⁹ Ellen G. Whiteová. *Messages to Young People*, s. 15nn.

Kolik poslušnosti Bůh očekává?

Kolik poslušnosti chce Ježíš ve mně docílit? Vysvětleme si to na příkladu z Mojžíšova života, který je zapsán v Ex 4,24–26.

Mojžíš dostal v midjánské zemi příkaz vyvést izraelský národ z Egypta. V knize *Na úsvitu dějin* čteme: „*Cestou z Midjánu se Mojžíšovi zjevil anděl v tak výhrůžném postavení, jako by ho chtěl zničit. Mojžíš nedostal žádné vysvětlení, ale vzpomněl si, že bral na lehkou váhu jeden z Božích požadavků. Opomněl obřezat svého nejmladšího syna. Taková nedbalost ze strany muže, který byl vybrán za vůdce Izraele, by jen oslabil vliv Božích přikázání na lidi. Sipora se bála, že bude její manžel zabít, a tak vykonala obřad obřizky sama. Anděl pak Mojžíšovi dovolil pokračovat v cestě. Jeho život mohl být zachován jen tehdy, když ho budou chránit svatí andělé. Kdyby ovšem zanedbal povinnost, o které věděl, nebyl by v bezpečí, protože by ho Boží andělé nemohli chránit.*“¹¹⁰

Teď přichází poučení pro nás. V knize *Na úsvitu dějin* dále čteme: „*V době soužení těsně před Kristovým příchodem budou spravedliví ochraňováni anděly, kteří o ně budou pečovat, ale přestupníci zákona nebudou mít žádnou záštitu. Andělé nemohou chránit ty, kdo přehlížejí Boží přikázání.*“¹¹¹

Dbát na všechna Boží přikázání je pro naši ochranu, pro naše štěstí a blaho. Víme přece, že Adam a Eva museli kvůli jednomu hříchu opustit zahradu Eden.

Myslím si, že zde nalézáme přesnou odpověď na otázku, kolik poslušnosti Ježíš vyžaduje. Jestliže tedy Pán očekává naši poslušnost ve všech věcech, potom pochopitelně pamatujme na to, že tuto poslušnost v nás působí Ježíš Kristus a že vždy a ve všem slouží k našemu dobrému. Ježíš v nás si právě tak přeje věrně naplňovat Boží vůli, jako to dělal, když byl člověkem. Jeho zkušenost na této zemi byla tato: „*Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru*“ (Ž 40,9). Svým učedníkům řekl: „... *já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce*“ (J 15,10).

Jestliže tedy dokonalá poslušnost znamená dokonalé štěstí, život v hojnosti tady na zemi i na věčnosti, potom je jasné, že neposlušnost znamená ztrátu požehnání. Všichni, kteří jsou a budou

¹¹⁰ Ellen G. Whiteová. *Na úsvitu dějin*, s. 120.

¹¹¹ Tamtéž.

v Božím království, budou Boha s radostí ve všem poslouchat. Tím bude mezi všemi bytostmi zaručena láska a harmonie.

Slovo závěrem

Jr 7,23 shrnuje celé téma. Tato slova byla určena Izraelcům, když vycházeli z Egypta: „*Poslouchejte mě a budu vám Bohem a vy budete mým lidem, chodte po všech cestách, jak jsem vám přikázal, a povede se vám dobře.*“

Je to úžasné Boží zaslíbení. Co nám Bůh slibuje, budeme-li poslouchat jeho slovo? „***Budu vám Bohem a vy budete mým lidem.***“ A pak k tomu ještě dodává, že budeme-li chodit po jeho cestách, bude to k našemu vlastnímu blahu. Tato slova můžeme vnímat jako zaslíbení a odpověď na naši modlitbu o poslušné srdce.

Apoštol Jan

V životě Jana, Ježíšova učedníka, můžeme vidět úžasný výsledek poslušnosti víry. V knize *Cesta k vnitřnímu pokoji* je o něm psáno: „*Jan vnímal sílu a laskavost Ježíše Krista. Sledoval jeho moc a jeho lásku. Vnímal, že Ježíš je pokorný, i když je Král. Když jej Jan pozoroval, pocítil k němu velkou náklonnost. Každý den se obracel ke svému učiteli, až nakonec přestal myslet na sebe a vnímal pouze Ježíše Krista. Jeho sobectví a prudká povaha se podřídily Bohu. Duch svatý z něho udělal nového člověka. Síla Kristovy lásky proměnila Janovu povahu. Spojíme-li se s Ježíšem Kristem, určitě i my prožijeme změnu. Jestliže bude Kristus žít v nás, celá naše přirozenost se změní k lepšímu. Jeho Duch, jeho láska povedou naše srdce k pokoře a zaměří naše myšlenky a tužby k Bohu a k věčným hodnotám.*“¹¹²

Ellen G. Whiteová říká: „*Bůh přikázal, aby každá duše, která poslouchá jeho slovo, byla naplněna jeho radostí, pokojem a jeho trvalou mocí.*“¹¹³

Mým přáním a modlitbou je, aby všichni věřící byli naplněni velkou radostí z poslušnosti víry.

¹¹² Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 74.

¹¹³ Ellen G. Whiteová. *In Heavenly Places*. Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 1999, s. 53.

Kéž nám Bůh daruje velké vítězství v naší poslušnosti víry skrze Ježíše Krista a Ducha svatého v nás. „A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky“ (1J 2,17).

„Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů, s těmi, kteří dodržují jeho smlouvu, kteří pamatují na jeho ustanovení a plní je“ (Ž 103,17.18).

PŘITAŽLIVÁ VÍRA SKRZE JEŽÍŠE

*Co je podstatou přitažlivé víry?
Jakým způsobem lze dosáhnout jednoty
a souladu mezi věřícími?
Jak udělat víru přitažlivou pro naše rodiny
a svět kolem?
Důsledkem probuzení je misie – proč?*

Můj modlitební společník mi během *40 dnů modliteb* řekl: „Přál bych si prožívat takovou atraktivní víru, aby i moje děti následovaly Ježíše.“

Mary Jones, dívka z Walesu, mohla u jedné rodiny studovat Bibli. Jelikož bydlela poměrně daleko, tyto návštěvy se konaly pouze jednou za týden. Mezi svým desátým a patnáctým rokem života si takto zamilovala Bibli celým svým srdcem. Těžce pracovala, aby si mohla dovolit koupit vlastní Bibli. Šest let šetřila každý cent. Když jí bylo šestnáct, šla pěšky 40 km k jednomu kazateli, aby si u něho mohla koupit Bibli. Řekl jí však, že má sice dva výtisky Bible, ale ty už přislíbil jiným lidem. Mary se velice rozplakala a vyprávěla kazateli, že již šest let odkládá všechny své peníze stranou, aby si mohla koupit vlastní Bibli. Kazatel byl tak dojat jejím příběhem, že nemohl jinak než jí jednu Bibli přenechat. Mary byla nadšená, když odcházela domů. Odnášela si to, po čem celé roky toužila. Byla pro ni Bible

a víra přitažlivá? Mimochodem – tento příběh se stal v roce 1800. Tento zážitek ovlivnil kazatele natolik, že podnikl kroky k založení první celosvětové biblické společnosti, Britské a zahraniční biblické společnosti. Poté bylo založeno mnoho dalších biblických společností, a to vše díky jedné mladé dívce, která milovala Bibli. Přitažlivá víra má svůj vliv.¹¹⁴

Co znamená „atraktivní“?

Slovníky vykládají slovo „atraktivní“ jako přitažlivý, okouzlující, fascinující nebo žádoucí. Kdo by nechtěl mít takovou víru? Myslím si, že každý, kdo o tom hlouběji přemýšlí, by si přál prožívat přitažlivou, nebo dokonce fascinující víru.

Jakou víru si vlastně přeji? Jak vypadá taková víra?

1. Měla by nabídnout pevný základ, na který by se člověk mohl v životě plně spolehnout.
2. Měla by spočívat na pravdě, ne na omylu nebo lži.
3. Měla by se zakládat na zjevení našeho milujícího a moudrého Boha, prosta všech lidských nauk, aby nám sloužila k dobrému.
4. Měla by člověka dokázat plně přesvědčit a naplnit velkou radostí.
5. Měla by přinášet důležité výhody pro vlastní život.
6. Měla by být člověku oporou i v těžkých životních chvílích, v nemoci, nouzi nebo tváří v tvář smrti.
7. Měla by zprostředkovat jistou naději pro věčnost.

Všechny zmíněné body jsou důležité pro nás samotné. Ale přitažlivá víra má mít daleko širší pole působnosti. Atraktivní víra má vést také k tomu, aby se o ni naši blízcí a další lidé začali zajímat a sami ji chtěli prožívat.

8. Má být přitažlivá také pro lidi, kteří žijí blízko nás a kteří jsou s námi v kontaktu.

¹¹⁴ Mary Ropes. *Mary Jones and her Bible*. Christian Focus Publications, 2005.

Co je to přitažlivá víra?

Přitažlivá víra je duchovní křesťanství; život s Ježíšem Kristem v nás skrze Ducha svatého.

Měli bychom si zapamatovat následující slova Bible – Ef 3,16.17.19 (ČSP): *„... aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce ... a tak byli naplněni až do vsí plnosti Boží.“*

V těchto verších je nám vysvětleno, že jsme skrze Ducha Božího posilněni, a tak v nás přebývá Kristus, který v nás rozvíjí svůj charakter lásky. Tímto způsobem budeme osvobozeni z otroctví našeho vlastního já. Zažijeme úžasnou svobodu Božích dětí.

Ježíš říká: *„Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“* (J 14,6; ČSP).

Když Ježíš prostřednictvím Ducha svatého přebývá v mém srdci, potom je také mou cestou k Otci a mým průvodcem při hledání pravdy. Díky němu mohu smysluplně žít.

Jak Ježíš popisuje přitažlivou víru?

Ježíš nazývá tuto víru **životem v hojnosti**. J 10,10 (ČSP): *„Já jsem přišel, aby měly (ovce) život a měly ho hojnost“* (hojnost tj. stálý dostatek).

Ef 3,19b (ČSP): *„... a tak byli naplněni až do vsí plnosti Boží.“*

Ko 2,9.10 (ČSP): *„Neboť v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství. I vy jste v něm naplněni.“*

To je vrchol toho, čeho můžeme v našem životě dosáhnout, co nám chce Bůh ve své lásce darovat.

U Jana 4,14 (ČSP) je nazván: *„... pramenem vody tryskající k věčnému životu.“* Z tohoto pramene můžeme pít a utišit tak svoji touhu. Všichni lidé touží po štěstí. Netuší, že je to ve skutečnosti touha po osobním vztahu s Bohem. Kazatel 3,11 (ČSP): *„Také věčnost dal do jejich srdce...“*

Blaise Pascal řekl: *„V každém člověku je propast, kterou může naplnit jen Bůh.“* Odtud pochází ta stálá touha po něčem větším.

„... řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ (J 7,38; ČSP). Lidé naplnění Kristem překypují životem, vyzařují pokoj a působí vzácným životodárným vlivem.

Atraktivní víra znamená bohatě naplněný život zde na této zemi a ještě ve větší míře a nad naše očekávání na věčnosti.

Kde mluví Boží slovo o tom, že moje víra je pro ostatní přitažlivá?

Přečtěme si část Ježíšovy modlitby v Janově evangeliu 17,20–23 (ČSP):

*„Neprosím jenom za ně, ale i za ty, kteří budou skrze jejich slovo věřit ve mne; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby **svět věřil**, že jsi mne poslal ty. Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě a **aby svět poznával**, že jsi mne poslal ty a že je miluješ tak, jako miluješ mne.“*

J 13,34.35 (ČSP): *„Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“*

Ježíš se modlil, aby byli jeho učedníci v každé době jedno. On se modlil za tebe i za mě. Modlil se nejenom za naši jednotu, abychom se v našem společenství spolu cítili dobře a navzájem si byli pomocí a oporou, ale také v jeho slovech zcela jasně zaznívá, že vzájemná jednota učedníků je přitažlivá pro ostatní lidi ve světě. Ježíš říká, že na základě jednoty mezi učedníky svět uvěří a pozná tři důležité věci.

Co na nás svět pozná?

1. Podle lásky, která vládne uprostřed učedníků, uvnitř církve, svět pozná, že tito lidé následují Ježíše. Znamená to, že svět nás pozoruje. Svět pozná, že laskavé chování učedníků mezi sebou navzájem je důsledkem jejich vztahu k Ježíši. (*„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“*)
2. Na základě vzájemné jednoty Ježíšových učedníků svět uvěří, že Ježíš je posel Boží: *„... aby svět uvěřil, že jsi mne poslal ty“* (J 17,21; ČSP). To znamená, že lidé podle laskavého jednání Ježíšových učedníků poznají Vykupitele, kterého poslal Bůh.
3. Lidé ve světě poznají podle laskavých vztahů mezi učedníky, že je Bůh miluje: *„... a aby svět poznával, že ... je [svět] miluješ tak, jako miluješ mne“* (J 17,23b; ČSP).

Lidé tedy mohou na jednotě učedníků poznat:

1. jejich vztah k Ježíši,
2. že je Ježíš poslán od Boha,
3. že je Ježíš miluje.

Jedno navazuje na druhé. Nejprve prostřednictvím vzájemného jednání Duchem naplněných učedníků svět pozná Ježíše. Dále díky duchovním křesťanům může Ježíš působit svým vlivem. A konečně probuzení má za následek misii.

Proč se lidé dozvědí díky laskavému jednání učedníků něco o Bohu?

Každý jsme jiný, máme rozdílné dary a schopnosti, jsme různého pohlaví a stáří. Pocházíme často z odlišných kultur, byli jsme jinak vychováni. Máme rozdílný temperament, rozdílné názory a zkušenosti. To všechno často vede ve světě k vzájemnému napětí, konkurenčnímu boji nebo válečným sporům. Proto lidé žasnou a jsou přitahováni tím, že existuje společenství lidí, které se setkává v lásce, harmonii a vzájemné vstřícnosti.

Vzpomínám si, že jsem v době, kdy jsem působil jako pastor v Mnichově, jednou navštívil svého bývalého obchodního partnera. Bylo to v jednom malém městě blízko Mnichova. Bydlel ve stejné ulici, ve které také žila v jednom domě početná věřící rodina. Věděl, že jsem adventista, a řekl mi: „Celá ulice žasne nad tím, že těchto 20 lidí v jednom domě spolu dokáže žít v harmonii a bez hádek.“ Sousedé si něčeho všimli. – To byla přitažlivá víra.

Walter Schlund z jednoho sboru v Německu prožil během své cesty v Rumunsku následující zkušenost. *„Jeli jsme docela dlouhou cestu na návštěvu, ale dostali jsme se do povodňové oblasti. Zhruba 120 km před cílem jsme už nemohli dál pokračovat. Vyptávali jsme se na jinou cestu a náhodou jsme oslovili jednoho adventistu. Zavedl nás ke kazateli Biró, který se o nás postaral. Nabídl nám, že můžeme v jejich domě přespat, což jsme s vděčností přijali. Tenkrát jsem se rozhodl předat svůj život Kristu a stát se adventistou. Způsob, jakým spolu Biróovi jednali, harmonický rodinný život, pokoj, který u nich vládl, přátelské a laskavé vzájemné jednání, rodinné bohoslužby. Zakusil jsem tady*

*kvalitu života, která na mě hluboce zapůsobila. Něco takového jsem zatoužil prožívat také.*¹¹⁵ To byla přitažlivá víra.

Vzpomínám si, že jsem v Regensburgu delší dobu navštěvoval každý týden na určitém sídlišti různé rodiny a přitom jsem stále více pozoroval, že v každém domově vládne napětí a hádky. Není obtížné takovou atmosféru vycítit, člověk si toho brzy všimne.

Proč může pocházet přitažlivá víra jenom z Božího slova?

Je to víra, která se zakládá výhradně na Božím slově. Ježíš řekl: „*Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!*“ (J 7,38; ČSP); v tomto okamžiku hovoří o Starém zákonu. Ježíš o tom mluví naprosto jasně ve verších u Jana 17,14 (ČSP): „*Já jsem jim dal tvé slovo*“, stejně jako ve verši 17: „*Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda.*“

Všechna náboženství jsou lidmi vymyšlené cesty k Bohu. Jediná víra, která není vytvořená lidmi, ale je zjevená Bohem, je biblická víra. Protože Bůh je láska a je nekonečně moudrý a všemocný, ustanovil všechno pro naše největší dobro. Biblická víra je jediná atraktivní víra vůbec – za předpokladu, že jsme správně poznali a pochopili biblické pravdy a žijeme podle nich. Podle Ježíšova podobenství o deseti družičkách nemá takovou víru asi polovina členů církve.

Jakým způsobem se mohou stát učedníci jedno?

Jedná se o jednotu v manželství, rodině, církvi i v misijní práci.

U Jana 17,22 (ČSP) Ježíš říká: „*Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno.*“

Co nám dal Ježíš? Slávu! Co to znamená? Výraz *sláva* je v Bibli používán v různých souvislostech. Jednou je tímto slovem označován Boží majestát a jeho velikost, jinde nádhera a velkolepost stvoření. Tohoto výrazu se však užívá i pro úžasný Boží charakter plný lásky.

Mojžíš říká Bohu: „*Ukaž mi svou slávu!*“ a Hospodin odpovídá: „*Nechám projít kolem tebe všechnu svou dobrotu...*“ (Ex 33,18.19; ČSP).

Dobrota je pomáhající láska, láska v akci. Sláva Boží je jeho charakter, který je utvářen láskou a dobrotou. Pokud toto pochopíme,

¹¹⁵ BWgung, časopis CASD v Bádensko-Württembersku č. 6/2012, s. 24.

pak také porozumíme slovům Ježíše, který říká, že nám dal slávu Boží, abychom mohli být jedno. Nejdůležitějším předpokladem pro jednotu je vzájemná láska provázená úctou a důvěrou. To je Boží misijní metoda. Milovat druhé lidi, a to láskou agapé, Boží láskou. Takovou lásku chce Bůh šířit skrze nás.

Prvoapoštolská církev prožívala po vylití Ducha svatého neobyčejné věci:

„Když se pomodlili ... všichni byli naplněni Duchem Svatým a směle mluvili Boží slovo. Všichni, kdo uvěřili, byli jednoho srdce a jedné duše... A apoštolové vydávali s velikou mocí svědectví ... a veliká milost byla na nich všech“ (Sk 4,31–33; ČSP).

Je jednota určitým druhem uniformity?

Je to jednota ve smýšlení, v záměrech i činech. Přitom ale osobnost jednotlivce o svou identitu nepřichází. Nejedná se o potlačení naší osobnosti, ale o jednotu rozdílných lidí a povah. A to je právě to neobyčejné, co vyvolá úžas: jednota rozdílných osob. Ellen G. Whiteová říká: *„Naproti tomu jednomyslnost a svornost lidí nejrůznějších povah, kteří tvoří Boží církev, je nejpřesvědčivějším svědectvím o tom, že Bůh poslal svého Syna na tento svět... Nevěřící si všímají, zda má víra těch, kdo se hlásí ke křesťanství, posvěcující vliv na jejich život.“¹¹⁶*

Na jiném místě říká:

„Srdce, které bylo očištěno, je zcela jiné. Boží Duch v člověku probouzí nový život, podřizuje myšlenky a touhy Kristově vůli a vnitřní člověk se začíná měnit k Božímu obrazu. ... Spásná milost napřimuje pokřivený charakter a způsobuje, že tito lidé začínají přinášet užitek.“¹¹⁷

Čím je tedy tato jednota způsobena?

Jednota učedníků je způsobena tím, že Kristus v nich žije prostřednictvím Ducha svatého. Ježíš řekl:

J 17,21 (ČSP) *„... aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno...“*

¹¹⁶ Ellen G. Whiteová. *Poslové naděje a lásky*, s. 316nn.

¹¹⁷ Ellen G. Whiteová. *Od slávy k úpadku*, s. 92.

J 17,23 (ČSP) „... **já v nich** a ty ve mně...”

J 15,4 (ČSP) „Zůstaňte ve mně, a já ve vás.”

Apoštol Pavel to vyjadřuje následovně:

Ko 1,27 (ČSP) „**Kristus ve vás! Naděje slávy!**“

Ga 2,20 (ČSP) „... nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.”

Jednota je tedy možná, když Kristus v tobě a ve mně přebývá. Bez naplnění Duchem svatým to není možné. V tom případě dokážeme být k sobě jenom „milí“, někdy ani to ne.

Ellen G. Whiteová říká: „*Musíme se usilovně snažit [jako církev], abychom byli jednoho smýšlení (viz Fp 2,2 – smýšlejte stejně) a měli stejné záměry. Nic jiného než naplnění Duchem svatým nás však k tomu nedokáže přivést. – Naplň moje srdce tvým Duchem, abych mohl milovat své sourozence, jako si Kristus zamiloval mě.*“¹¹⁸

Na jiném místě říká: „*Když budou Boží děti jednotné v Duchu, potom bude z jejich srdcí odstraněno každé pokrytectví a každá samo-spravedlnost. Každý jednotlivý úd těla Kristova pak ponese obraz Krista a z jeho lidu se stanou nové nádoby, které mohou být naplněny mladým vínem, aniž by praskly. Bůh zjeví své tajemství, které bylo od věčnosti skryto. Odhalí, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy“*“ (Ko 1,27; ČSP).¹¹⁹

Jak se to stane, že ve mně žije Kristus?

Velmi dobře to je vysvětleno v Ef 3,16.17 (ČSP): „... aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí **skrze svého Ducha** na vnitřním člověku, **aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořenění a založeni v lásce...**“

Kristus ve mně žije skrze Ducha svatého. Protože se náš vnitřní člověk den ze dne obnovuje (2K 4,16), je důležité naše odevzdání se Ježíši Kristu každé ráno obnovovat a prosit ho ve víře o naplnění Duchem svatým, s odvoláním se na nějaké zaslíbení, např. L 11,13.¹²⁰ Jednota samotného člověka s Kristem vede učedníky ke vzájemné blízkosti. To, že **zůstáváme ty i já v Kristu, je základem pro jednotu.**

¹¹⁸ Ellen G. Whiteová. *Ye Shall Receive Power*. November 5, s. 318.

¹¹⁹ Ellen G. Whiteová. *Selected Messages*, book 1, s. 386.

¹²⁰ „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ L 11,13 (ČSP).

„Jednota, za kterou se Kristus modlil a ke které Pavel vyzýval věřící, zahrnuje shodu pocitů, myšlenek i konání. Nejde jen o soulad, kterého je možné dosáhnout společenskými prostředky a organizováním, diplomatickým vedením či politickými úskoky. Je to dar, který dostávají věřící, jež zůstávají ‚v Kristu‘. ... Jednota tedy začíná u každého Kristova následovníka – u každého z nás jednotlivě – v našem obětavém životě, který zasvětime cílům, jež přesahují naše osobní blaho.“¹²¹

Jaký vliv to má na mě samotného, když ve mně Ježíš žije?

Existují tři hlavní důsledky našeho chození s Ježíšem: ovoce Ducha, dary Ducha a uschopnění ke svědectví.

Ovoce a dary Ducha jsou důležité pro úspěšné vzájemné soužití. Oba tyto projevy Ducha mají významný vliv na třetí oblast: naše svědectví o Ježíši. Naše osobní proměna je předpokladem pro naše svědectví a jednotu jako jeho učedníků. Díky naší změně jsme uschopněni přinášet svědectví, které bude pro nevěřící přitažlivé. Stáváme se tak Ježíšovými spolupracovníky, protože On přišel *„vyhledat a zachránit, co je ztraceno“* (L 19,10; ČSP).

Krátce si přiblížíme všechny tři oblasti:

1. **Ovoce Ducha** – *„Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a sebeovládání“* (Ga 5,22; ČSP). Všechny tyto vlastnosti hrají důležitou roli. Jsou důležitým předpokladem pro jednotu v manželství, rodině, ve skupině mládeže i v církvi. Pavel mluví o ovoci. Jedná se o jedno ovoce, a to je rozvoj Boží povahy v nás. Ef 3,17 (ČSP) říká: *„... aby **Kristus** skrze víru **přebýval** ve vašich srdcích a abyste **byli zakořenění a založeni v lásce...**“* Tím jediným ovocem je láska. Jedná se o lásku Boží. Nazýváme ji slovem pocházejícím z řečtiny – láska agapé. Je to nesobecká láska, která hledá to nejlepší pro Boha a pro lidi. Eva von Tiele-Winkler to vyjádřila následovně:

¹²¹ Kwabena Donkor. *Růst v Kristu. Průvodce studiem Bible 4/2012*. Praha: Advent-Orion, 2012, s. 57.

- ▶ Radost je plesající láska.
- ▶ Pokoj je stálá láska.
- ▶ Trpělivost je snášející láska.
- ▶ Laskavost je zářící láska.
- ▶ Dobrota je pomáhající láska.
- ▶ Věrnost je důvěrná láska.
- ▶ Mírnost je bezbranná láska.
- ▶ Sebeovládání je čistá láska.

Myslím si, že dobře rozpoznáváme, že tím jediným ovocem je láska. Proto se vždy mluví o ovoci Ducha v jednotném čísle, ne v množném.

Ellen G. Whiteová říká: *„Na slabých, chybujících mužích a ženách může svět sledovat, jak spásná milost napřimuje pokřivený charakter a způsobuje, že tito lidé začínají přinášet užitek.“*¹²²

2. Dary Ducha – Dalším důležitým ukazatelem toho, že Ježíš v nás žije, je přijetí darů Božího Ducha. Bůh nám dává rozdílné dary. V 1K 12 Bible přirovnává církev, tedy určitou skupinu lidí, k lidskému tělu. Tělo se skládá z mnoha různých orgánů. Správná činnost každého z nich je důležitá pro život a zdraví celého těla. I naším úkolem je sloužit si navzájem svými rozličnými dary, a tak přispět k celkovému prospěchu rodiny, skupiny nebo církve. Všichni jsme nedostali pověření ke stejné práci. Bůh nás obdaroval různými schopnostmi.

Je velmi důležité, aby se ovoce Ducha i jeho dary projevovaly na naší povaze, tedy v našem myšlení a cítění, mluvení i jednání. Je jenom jediný způsob, jak se to může stát. Musíme být naplněni Duchem svatým.

Základem života v Duchu svatém je každodenní modlitba za bezvýhradné odevzdání se Bohu a prosba s vírou o naplnění Duchem svatým. (Příklad takové modlitby najdeme v knížce *„Kroky k osobnímu oživení“* ve 4. kapitole.) Krátce zmíním několik zkušeností:

¹²² Ellen G. Whiteová. *Od slávy k úpadku*, s. 92.

Zkušenosti z Porýní

„S knížkou *„Kroky k osobnímu oživení“* jsme prožili úžasné zkušenosti. Mnoho bratří a sester vysílalo ve dvojicích každý den tuto modlitbu k Bohu. Modlila jsem se spolu se svou kamarádkou už pět měsíců. Musím říci, že u nás došlo k pozitivním změnám nejenom v osobní oblasti. Vyjasnily se nám problémy v našich domovech, vztazích, manželstvích, v duchovním životě, ve sboru. Vše se odehrálo klidným, přirozeným způsobem. Žasneme nad tím a vnímáme, že na nás působí Boží očišťující moc, která může jistým způsobem ulehčit život. Cítíme stále více Boží blízkost.“

Uvědomujeme si na základě tohoto svědectví, jak má prostřednictvím Ducha svatého „Ježíš v nás“ pozitivní vliv na naše společenství? Zkušenost pokračuje dále:

„Nedávno mi jedna sestra řekla: *„Takový život jsem si vždycky přála prožívat. Dobrý, Bohu milý. Ale bylo tu tolik problémů. Konečně se splnil můj sen. A to je teprve začátek!“*¹²³

Tato sestra našla přitažlivou víru.

3. **Ježíšovi svědci** – „... ale přijmete moc Ducha Svatého, který na vás přijde, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až po nejzazší konec země“ (Sk 1,8; ČSP). Ježíš říká učedníkům, že jsou skrze sílu Ducha svatého uschopněni být jeho svědky.

Jsmo-li naplněni Duchem svatým, prožijeme duchovní oživení a probuzení. **Co je to probuzení?** Dennis Smith píše: *„Je to čas, ve kterém je v Kristu obnoven život křesťana. Jeho srdce je naplněno radostí z vykoupení; probouzí se v něm touha po záchraně druhých lidí. To znamená, že jako probuzení křesťané toužíme také po záchraně druhých.“*¹²⁴

Ellen G. Whiteová říká: *„Bez přítomnosti Ducha svatého nemůže být žádné srdce dotčeno a žádný hříšník nemůže být získán pro Krista. Pokud jsou s ním následovníci Kristovi spojeni, pokud mají dary Ducha, potom bude i ten nejnuznější a nejnevědomější ze všech obdařen mocí*

¹²³ E-mail zaslaný H. Haubeilovi 18. 12. 2012.

¹²⁴ Dennis Smith. *40 Days: Prayers and Devotions to Revive your Experience with God*, book 2, s. 24.

*oslovit lidská srdce. Bůh si nás použije jako průduch pro působení nejmocnějšího vlivu v celém vesmíru.*¹²⁵

Známý evangelista a kazatel, který vybízel křesťany k duchovnímu probuzení, R. A. Torrey, popisuje jednu neobyčejnou zkušenost. Jedna velice šikovná sestra diakonka, která také vyučovala, mluvila dvě hodiny s jedním mužem o jeho záchraně, ale bez úspěchu. A tak prosila Torreyho, aby s ním promluvil. Po deseti minutách se muž rozhodl pro Ježíše. Sestra byla velice překvapená, protože Torrey použil stejné biblické texty jako ona. Torrey pak vyprávěl, co se přihodilo. Jelikož se obával, že ani on ničeho nedosáhne, prosil ve své bezmocnosti Boha, aby Duch svatý udělal svoji práci – a tak se také stalo.¹²⁶

Probuzení má za následek misii

Ellen G. Whiteová píše: *„Až poté, co přijmou Ducha svatého, mohou mocně zvěstovat jeho poselství. Teprve potom poznají, co může Bůh skrze ně vykonat.*“¹²⁷

Prostřednictvím našeho osobního jednání a láskyplného vzájemného soužití jsou ostatní lidé přitahováni. To platí obzvlášť pro naše děti, mládež, členy rodiny, ale také pro naše příbuzné, sousedy, kolegy, přátele a také neznámé lidi. To znamená, že Bůh nás k nim nasměruje a lidé budou připraveni pozitivně reagovat na naši víru. Následující slova nám ukazují, jak silný vliv má naše chování: *„Kdybychom byli přívětiví, uctiví, ohleduplní a soucitní, potom by se obrátila stovka lidí tam, kde se nyní obrátí jen jeden.*“¹²⁸

Ale k tomu je bezpodmínečně nutný Duch svatý. Ellen G. Whiteová kazatele upozorňuje: *„Sbory nejsou schopny osvětlit velké a nádherné pravdy ze svatého Božího slova, které by působením Ducha svatého jiné lidi přesvědčily a změnily. Boží moc čeká na to, až bude vyžádána a přijata.*“¹²⁹

¹²⁵ Ellen G. Whiteová. *Ye Shall Receive Power*. October 25, s. 30.

¹²⁶ Reuben A. Torrey. *Der Heilige Geist*. Frankfurt/Main: Herold Schriftenmission, 1966, s. 37, 38.

¹²⁷ Ellen G. Whiteová. *Ye Shall Receive Power*. October 4, s. 286.

¹²⁸ Ellen G. Whiteová. *Testimonies for the Church*. Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 2002, sv. 9, s. 189.

¹²⁹ Ellen G. Whiteová. *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s. 175.

Existuje ještě jeden důležitý aspekt:

Jak udržet duchovní probuzení

V roce 1893 došlo v adventním institutu v Battle Creek, USA, k probuzení, které však brzy upadlo v zapomnění. Bůh zjevil sestře Ellen G. Whiteové příčinu tohoto smutného konce. Řekla: „*Kdyby tito mnozí, tehdy osvícení křesťané, ihned předali ostatním to, co jim Bůh za tímto účelem zjevil, dostalo by se jim většího světla a větších schopností.*“¹³⁰

Více světla a větší uschopnění obdržíme tehdy, když budeme sdílet evangelium. Pokud budeme pečovat o druhé lidi, bude to mít zpětně vzácný vliv na náš vlastní život.

Je velmi užitečné, že i v rámci programu 40 dnů modliteb byl dán podnět k tomu, aby se vysílaly zvláštní přímluvné modlitby za ostatní lidi. Součástí manuálu byly velmi dobré náměty a nápady.

Kde máme začít s misíí?

Ježíš řekl, kde mají učedníci začít misijně působit. Měli začít tam, kde byli. Pro nás dnes to znamená následující: Začni doma. Začni tam, kde tě znají. Proč asi Ježíš stanovil takové pořadí? Tam, kde nás znají, bude naše svědectví přijato jen tehdy, když mu bude z naší strany předcházet odpovídající jednání. Svědectví našeho života se musí shodovat s tím, co říkají i naše ústa. Jestli jsme opravdu naplněni Duchem svatým, se nejlépe ukáže v našem domově.

Jaký význam má nové Ježíšovo přikázání?

Chtěl bych se ještě krátce zabývat významem nového přikázání. U J 13,34.35 (ČSP) Ježíš říká: „*Dávám vám **nové přikázání**, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“

Život naplněný Duchem svatým plodí ještě jedno důležité ovoce Ducha – a tím je pokora. Pokora je Ježíšovo smýšlení a je zásadní pro

¹³⁰ Ellen G. Whiteová. *Selected Messages*, book 1, s. 129.

kvalitní vzájemné soužití. Z tohoto důvodu dává Ježíš nové příkázání (abyste se navzájem milovali), a to hned po dokončení umývání nohou, které je symbolem pokorné služby. Pokora není přirozenou vlastností člověka, ale smíme o ni Boha každý den s odvoláním na jeho zaslíbení prosit (např. Mi 6,8). Pokora je velmi důležitá, ale většinou zcela nesprávně posuzovaná vlastnost.

V novém příkázání Ježíš hovoří o tom, že se máme navzájem milovat, „*jako já miluji vás*“. Ježíš nás miluje Boží láskou, láskou agapé. Můžeme ji mít až poté, co jsme naplněni Duchem svatým. Ř 5,5b (ČSP) říká: „... *Boží láska je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán.*“

Ellen G. Whiteová k tomu píše následující: „*Neomezená láska k Bohu a vzájemná nesobecká láska člověka k člověku je nejlepším darem, který nám nebeský Otec může dát. Tato láska není jen chvilkovým vzplanutím, ale božskou zásadou, trvalou mocí. Neposvěcený člověk ji nedokáže projeviti ani probudit. Má ji pouze člověk, v jehož nitru vládne Ježíš.*“¹³¹

Otázkou je, zda je Ježíš Králem mého srdce. Smí v mém životě všechno určovat? Předal jsem mu zcela svůj život? Potvrzují to každý den?

Jak je to se mnou?

Prožívám přitažlivou víru? Přebývá Ježíš skrze Ducha svatého v mém srdci? Pokud ano, potom je potřeba o víru pečovat a růst v ní.

Když zjistím, že tuto přitažlivou víru ještě nemám, měl bych si bezpodmínečně tyto důležité otázky položit.

Dobrou inspirací k nalezení přitažlivé víry (pro ty, kteří ji ještě nemají) a k péči o tuto víru (pro všechny, kteří ji mají) může být brožurka *Kroky k osobnímu oživení* (Helmut Haubeil) a knížka *40 dnů zamyšlení a modliteb k přípravě na Ježíšův příchod* (Dennis Smith). Oba tituly se vzájemně velmi dobře doplňují. Z celého srdce mohu každému doporučit, aby si je vícekrát přečetl.

¹³¹ Ellen G. Whiteová. *Poslové naděje a lásky*, s. 318.

Jaký vliv může mít náš nedostatek Ducha svatého na ostatní?

Bez Ježíše, který by přebýval v našem srdci prostřednictvím Ducha svatého, jsme tělesní křesťané. (Viz 1K 3,1–3; Ř 8,1–17; Ga 5,16.) V tomto případě nejsme ani zachráněni (Ř 8,9) a žijeme jenom z našich lidských schopností a sil. Následky jsou pak zcela zřejmé – ostatní členové rodiny a děti budou pravděpodobně také tělesnými křesťany, se všemi politováníhodnými důsledky.¹³² Pamatujme na to, že jedině skrze Ducha svatého může být v našem srdci Boží láska.

Ellen G. Whiteová píše: „*Ti, kdo nikdy nezakusili laskavou a podmanivou Kristovu lásku, nemohou ke zdroji života přivádět druhé. Ježíšova láska působí na naše nitro jako neodolatelná moc, která vede lidi k tomu, aby zjevovali Krista v jednání s druhými, prostřednictvím citlivého a soucitného smýšlení a povznášením životů těch, s nimiž přicházejí do styku.*“¹³³

Když žije Ježíš prostřednictvím Ducha svatého v našem srdci, povede nás k tomu, aby naše svědectví ve prospěch Boha probíhalo úplně přirozeným způsobem. „*Čeho je srdce plné, tím ústa přetékají.*“

Jak drahocenná je přitažlivá víra

Jak vzácná je přitažlivá víra, vidíme na křesťanech, kteří raději prožívali újmu, pronásledování, ztrátu veškerého majetku nebo podstoupili mučednickou smrt místo toho, aby se vzdali své víry. Co způsobilo, že ve chvílích svého největšího zoufalství byli schopni unést takovou zátěž? Je to důkazem toho, že byli naplněni Duchem svatým.

Pro mě osobně je zpráva papežského reportéra o smrti Jana Husa a Jeronýma na hranici v Kostnici dokladem o lidech naplněných Boží silou. Když člověk podstoupí trest smrti upálením, může jenom v bolestech křičet. Tito muži však zpívali oslavné písně. To je možné jen v Boží síle. Prožívali opravdovou radost i ve chvílích velkého trápení.

„*Tam, kde vládne jeho Duch, přebývá pokoj. A je tam i radost, kterou přináší pokojná a svatá víra v Boha.*“¹³⁴

¹³² Helmut Haubeil. *Kroky k osobnímu oživení*. 1. kapitola.

¹³³ Ellen G. Whiteová. *Poslové naděje a lásky*, s. 317.

¹³⁴ Ellen G. Whiteová. *Touha věků*, s. 94.

Dojemným příkladem je hugenotská rodina Durand z Francie v 18. století. Církví byli pro svoji biblickou víru pronásledováni. Otec byl 14 let ve vězení a potom mu byla udělena milost. Matka ve vězení zemřela. Syn Pierre, horlivý kazatel, byl popraven. Dcera Marie byla ve svých 19 letech (spolu s dalšími ženami) uvězněna. Byla by propuštěna, pokud by se zřekla své víry. To neudělala. V roce 1768 byla po 38 letech věznění propuštěna. Pro Marii Durand byla biblická víra přitažlivou vírou, které se nikdy nemohla vzdát.¹³⁵

Příklady s velkými misijními důsledky

Daniel a jeho tři přátelé byli odhodláni nést negativní důsledky toho, že požádají o jinou stravu. A co udělal Bůh? Jejich poslušnost požehnal. Byli krásnější, zdravější a inteligentnější než ostatní. Získali vysoké postavení. Známe příběhy o třech Danielových přátelích v ohnivé peci nebo o Danielově noci v jámě se lvy. Jejich víra pro ně měla větší cenu než život. A jaký to mělo dopad? Dvě světové říše se dozvěděly díky jejich svědectví, které šířili slovem i životem, o pravém Bohu. Jejich příklad měl velký vliv na misii.

To samé platí v případě Josefa v Egyptě. Odmítl spáchat cizoložství a kvůli pomluvám Putifarovy ženy se dostal do vězení. Bůh však použil jeho věrnost k tomu, aby se celá světová říše dozvěděla o pravém Bohu.

Připomeňme si malou dívku, zajatkyň, která pracovala v domácnosti u Naamána. Díky jejímu svědectví, kterým působila na své okolí slovy i životem, nakonec prožil vojevůdce Naamán obrácení. Jsem přesvědčen o tom, že následoval živého Boha nejenom s velkou radostí, ale také okamžitě propustil dívku na svobodu a osobně ji doprovodil s velkými dary domů.

Ježíš vypráví v Mt 13,44–46 o jednom muži, který našel poklad. Znamenal pro něho tolik, že **všechno, co měl, prodal**, aby si mohl koupit pole s pokladem. Obětoval všechno pro nebeské království, jinými slovy – pro přitažlivou víru. Uvědomujeme si, jak velkou hodnotu má tato víra?

¹³⁵ Wikipedia contributors, „Marie Durand,“ *Wikipedia, The Free Encyclopedia*, https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Marie_Durand&oldid=942103841 (získáno August 30, 2020).

Závěrečné myšlenky

Ellen G. Whiteová píše: „*Ti, kteří zůstávají v Kristu, se stanou šťastnými, spokojenými a radostnými v Bohu.*“¹³⁶

Přitažlivá víra nám daruje už tady na zemi radostný, vítězný a spokojený život plný síly a jistou nadějí na Boží království. Dokonce i v těžké době, když procházíme temným údolím, je díky Boží přítomnosti v našich problémech tato víra stále přitažlivá.

Prostřednictvím přitažlivé víry můžeme přispět k pokojnému soužití s ostatními lidmi, a tak se mohou začít zajímat o víru.

Ať nám Bůh daruje správné pochopení významu jednoty. Kéž nám pomůže v síle Ducha svatého s „Kristem v nás“, abychom rostli do podoby Krista – a to vše aby sloužilo k naší radosti a našemu požehnání, ale také jako přitažlivá síla pro naše rodiny a bližní.

„... *Radost z Hospodina bude vaší záštitou*“ (Neh 8,10).

„*Když představujeme Ježíše Krista, ukazujeme druhým, jaká je to radost, pracovat pro něj.*“¹³⁷

¹³⁶ Ellen G. Whiteová. *Testimonies for the Church*, sv. 4, s. 626.

¹³⁷ Ellen G. Whiteová. *Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 129.

Zůstat v Ježíši
Helmut Haubeil

Překlad Dagmar Niemecová
Grafická úprava a sazba Jaromír Pokorný
Vydal Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 5, Praha 6
Vydání první, Praha 2020
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice
ISBN 978-80-7172-594-7

Doporučená cena 85 Kč